

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.059/2022/8.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Taraszovics Ilona egyéni ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek – a Alperes Jogi Képviselési Önálló Osztálya (ügyintéző: Dr. Aleku Mónika mb. osztályvezető ügyész) által képviselt Alperes (cím3) alperessel szemben ügyészségi szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 5.M.70.191/2021/23. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 300 000 (háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes 1990. március 1. napja óta áll határozatlan idejű ügyészi szolgálati jogviszonyban az alperessel. 2005. augusztus 1. napjától kezdődően a Megyei Főügyészség szolgálati helyen főügyészségi ügyész munkakörben volt foglalkoztatva. A felperes távolléti díja a fegyelmi határozat közlésekor bruttó 1 243 939 forint volt. 2022. január 1. napjától havi ügyészi illetménye bruttó 1 416 650 forint.

[2] A felperes baráti kapcsolatban áll (magánszemély 1) magánszeméllyel. (magánszemély 1) és (magánszemély 2) magánszemély között évek óta rossz, haragos viszony áll fenn, emiatt egymással szemben rendszeresen tesznek feljelentéseket a Nyíregyházi Rendőrkapitányságon, különböző közvadás és magánvadás bűncselekmények miatt. Ezen ügyek egyikében (magánszemély 1) mint feljelentő eljárást kezdeményezett (magánszemély 2)val szemben. Az ügy ügyészségi száma (ügyszám 1) volt. Az ügyészség a feljelentést – mivel az magánvádra üldözendő bűncselekmény volt – a Nyíregyházi Járásbíróságra tette át. Ezt követően (magánszemély 2) feljelentőként kezdeményezett eljárást (magánszemély 1)ral szemben személyes adattal visszaélés vétsége miatt, mert állítása szerint (magánszemély 1) „befolyásos ügyészségi dolgozó ismerőse” révén hozzájutott a feljelentő (magánszemély 2) bűnügyi személyes adataihoz. A Nyíregyházi Járási Ügyészségen ez utóbbi ügyet (ügyszám 2) számon iktatták.

[3] A 2020. szeptember 29. előtti napok valamelyikén – amikor a SARS CoV-2 vírus miatti pandémiás időszakban az ügyfelek számára az ügyészségi épületben személyes ügyintézés nem volt – (magánszemély 1) telefonon megkereste a Nyíregyházi Járási Ügyészség büntető irodáját és érdeklődött a (magánszemély 2) ellen tett feljelentése ügyében. (irodavezető) irodavezető telefonon nem adott tájékoztatást a részére.

[4] (magánszemély 1) ismeretlen forrásból tudta, hogy vele szemben (magánszemély 2) újabb feljelentéssel élt, de annak ügyszámát nem ismerte, ezért kérésére a felperes 2020. szeptember 29. napján, vagy az azt közvetlenül megelőző napokban telefonált a Nyíregyházi Járási Ügyészség Büntetőjogi Ügykezelő Irodájára és (irodavezető) irodavezetőnél érdeklődött a (magánszemély 1)t érintő, folyamatban lévő büntetőügyekről. Az irodavezető nem tudta, hogy ezen adatokat az ügyész nem hivatali működésével kapcsolatban kéri, így azokat megadta számára. Ennek során tájékoztatta a felperest arról, hogy (magánszemély 1) a (ügyszám 2) számú ügyben, mint feljelentett szerepel és az eljárás még folyamatban van. A felperes ezzel olyan adatokhoz jutott szabálytalanul, amelyek megismerésére nem volt jogosultsága. A felperes ezután e-mailben tájékoztatta (magánszemély 1)t a vele szemben indult (ügyszám 2) számú ügy ügyszámáról. A feljelentett személy a büntetőeljárás ezen szakaszában a vele szemben indult büntetőeljárás ügyszámának megismerésére – és az ebből levonható következtetésre, miszerint valóban van vele szemben folyamatban lévő eljárás – nem volt jogosult.

[5] (magánszemély 1) a (ügyszám 1) számú ügyében – az ügyészségen 2020. szeptember 29. napján előterjesztett beadványában – hivatkozott a (ügyszám 2) számú ügyre.

[6] A (ügyszám 2) számú ügyben a Nyíregyházi Rendőrkapitányság a nyomozást később – gyanúsítás közlése nélkül – 2020. október 8-án megszüntette.

[7] A felperessel szemben a Debreceni Regionális Nyomozó Ügyészségen – annak 2020. október 30. napján kelt tájékoztatása szerint – hivatali visszaélés büntette miatt

büntetőeljárás indult. A büntetőeljárás a Debreceni Járásbíróság előtt van folyamatban. Az ügyben elsőfokú határozat meghozatalára még nem került sor.

[8] A felperes felett a fegyelmi jogkört a Megyei főügyész gyakorolja, aki a 2020. november 12. napján kelt, a felperessel 2020. november 13. napján közölt Főü.Szem..../1. számú határozatával fegyelmi eljárás lefolytatását rendelte el, amelyet a büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztett.

[9] A fegyelmi eljárást megindító határozat indokolása szerint az volt megállapítható, hogy a Nyíregyházi Járási Ügyészségen (ügyszám 2) számon és (ügyszám 1) számon (magánszemély 1) és (magánszemély 2) magánszemélyek között évek óta fennálló haragosi viszony miatt megindult büntetőügyekkel összefüggésben a felperes 2020. szeptember 29. napján vagy az azt megelőző napokban a Nyíregyházi Járási Ügyészség büntetőjogi ügykezelő irodájának vezetőjénél, (irodavezető)nál telefonon érdeklődött a büntetőügyekről és adatokat kért. A határozat indokolása szerint gyanú merült fel arra, hogy a felperes megszerezte a (ügyszám 2) számú büntetőeljárás során keletkezett adatokat és e-mailben információkat adott át (magánszemély 1) részére, melyre nevezett 2020. szeptember 29. napján a (ügyszám 1) számú ügygel összefüggésben előterjesztett beadványában hivatkozott is.

[10] A felperes a fegyelmi eljárás megindítását követően is 2021. július 2. napjáig szolgálati helyén dolgozott. 2021. május 19. és május 26. napja között keresőképtelen állományban volt.

[11] A Legfőbb Ügyész 2021. június 25. napján kelt, a felperessel 2021. július 2. napján közölt Szem..../F/2020. számú határozatával a felperest a határozat közlését követő nappal a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Üjt.) 87. § (1) bekezdésének második mondata alapján állásából felfüggesztette, egyúttal a felfüggesztés idejére az alapilletménye és illetménypótlékainak 50%-át az Üjt. 87. § (3) bekezdése alapján visszatartotta. Ez utóbbi határozat indoka az volt, hogy a Debreceni Regionális Nyomozó Ügyészség 2021. május 20. napján a felperessel szemben folyamatban lévő 3.Nyom.xxx számon indított nyomozásban a felperest már gyanúsítottként hallgatta ki a Btk. 305. §-ába ütköző hivatali visszaélés büntette miatt.

[12] A felperes keresettel támadta az állásából felfüggesztő határozatot. A munkaügyi perben eljáró Debreceni Törvényszék 12.M.70.176/2021/12. számú, 2021. december 10. napján kelt – elsőfokon jogerőre emelkedett – határozatával a felperes keresetét elutasította.

[13] A Megyei Főügyész a 2021. szeptember 6. napján kelt Főü.Szem..../9. számú határozatával a felfüggesztett fegyelmi eljárás folytatását rendelte el az Üjt. 86. § (4) bekezdése alapján, melynek határidejét 2021. december 6. napjáig meg is hosszabbította.

[14] A fegyelmi eljárás a Szem..../J/2020. számú, 2021. november 23. napján kelt hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtó határozattal zárult, amelyet a felperes 2021. december 1. napján vett kézhez.

[15] A fegyelmi határozat szerint a felperes vétkes az Üjt. 82. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott hivatali kötelesség megszegésével, valamint a 82. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott hivatása tekintélyét sértő magatartással megvalósított fegyelmi vétségben, ezért a Legfőbb Ügyész az Üjt. 84. § (1) bekezdés g) pontja alapján hivatalvesztés büntetéssel sújtotta; az állásából való felfüggesztését az Üjt. 93. § (3) bekezdése szerint fenntartotta, és a határozat kézbesítésétől annak jogerőre emelkedéséig a teljes illetményének visszatartásáról rendelkezett az Üjt. 87. § (3) bekezdése alapján.

[16] A határozat jogi indoklása rögzítette, hogy a felperes megszegte az ügyészi szervezet iratkezelési szabályzatáról szóló 26/2018. (XII. 28.) LÜ utasítás (a továbbiakban: iratkezelési szabályzat) 52. §-ának (2) bekezdése szerinti rendelkezéseket, miszerint az ügyészségi alkalmazott csak ahhoz az – akár papíralapú, akár elektronikus adathordozón tárolt – irathoz, illetve adathoz férhet hozzá, amelyre munkaköre ellátásához szüksége van, vagy amelyre az illetékes vezető felhatalmazást ad. Hangsúlyozta, hogy az iratkezelési szabályzat nem csupán az iratokba való betekintés, hanem bármilyen adathoz történő hozzáférés feltételül is azt szabja, hogy annak megismerése az ügyész munkaköre ellátásához szükséges legyen, vagy az illetékes vezető felhatalmazásával rendelkezzen. A felperesnek a (irodavezető) irodavezetőtől megszerzett adatokhoz a munkaköri feladatainak ellátáshoz nem volt szüksége; az adatokhoz való hozzáférésre nem kért és nem is kapott felhatalmazást az illetékes vezető ügyésztől.

[17] A határozat szerint az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 3. § 4. pontja alapján bűnügyi személyes adat a büntetőeljárás során vagy azt megelőzően a bűncselekménnyel vagy a büntetőeljárással összefüggésben, a büntetőeljárás lefolytatására, illetve a bűncselekmények felderítésére jogosult szerveknél, továbbá a büntetés-végrehajtás szervezeténél keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható, valamint a büntetett előéletre vonatkozó személyes adat.

[18] Hivatkozta, hogy a Nyíregyházi Járási Ügyészség (ügyszám 2) számú ügyében keletkezett bűnügyi személyes adat jogszerű kezelőjének a felperes nem minősült, így azt sem megismerni, sem továbbítani nem volt jogosult.

[19] A határozat szerint a felperes megszegte az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 7. §-ának (1) bekezdése szerinti rendelkezéseket, miszerint az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak munkájuk során és magatartásukban az Alaptörvényt és a jogszabályokat kötelesek megtartani. A (2) bekezdés szerint az ügyészek feladat- és hatáskörükben a törvényben előírtaknak megfelelően, következetesen és méltányosan járnak el, ügyési kötelezettségeiket legjobb szaktudásuk szerint teljesítik.

[20] Felhívta az Üjt. 153. §-ának (1) bekezdését, miszerint az ügyészségi szolgálati viszonyban is alkalmazandó, a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdés c) pontja szerint a munkavállaló köteles a munkáját személyesen, az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások és szokások szerint végezni.

[21] Hivatkozott továbbá az Ügyészségi Közlöny LXII. évfolyam 12. számában közzétételre került az „ügyési hivatás etikai szabályairól szóló ajánlás, az ügyési hivatáshoz méltó magatartás tanúsításának elősegítése céljából” rendelkezéseire, miszerint az ajánlás felhívja a figyelmet arra, hogy az etikai normák súlyos megsértése a hatályos rendelkezéseknek megfelelően büntető vagy fegyelmi felelősségre vonás alapjául szolgálhat.

[22] Az etikai ajánlás I/a) pontja az ügyészek alapvető kötelezettségei kapcsán rögzíti, miszerint az ügyészeknek mindenkor és minden körülmények között kötelezettségeiket – beleértve az intézkedés iránti kötelezettséget – a vonatkozó nemzeti és nemzetközi jognak megfelelően kell végrehajtaniuk. Az ajánlás II/a-b), d) és I) pontja a hivatás gyakorlásának általános szabályai kapcsán kiemeli, hogy az ügyészeknek mindenkor meg kell őrizniük hivatásuk méltóságát; mindig a szakmai szabályok szerint, tisztességesen és a lehető legnagyobb gondosságot tanúsítva kell eljárniuk; nem befolyásolhatják őket egyéni vagy csoport érdekek; nem engedhető meg, hogy saját vagy családjuk személyes vagy pénzügyi érdekei, társadalmi vagy más kapcsolatai befolyásolják hivatali eljárásukat. Az ajánlás V/a) és d) pontja előírja, hogy az ügyészek a magánéletükben folytatott tevékenységükkel nem veszélyeztethetik az ügyési szervezet tényleges vagy elvárható integritását, tisztességét és pártatlanságát; a hivatásuk gyakorlása során szerzett információkat nem használhatják fel sem saját, sem pedig mások érdekei érvényesítésének jogtalan elősegítésére.

[23] A határozat szerint a felperes hivatali kötelezettségét, az ennek kapcsán irányadó szakmai szabályokat és etikai elveket szándékosan megszegte. Hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt, ami az ügyési hivatás tekintélyét is sérti. Cselekményével az Üjt. 82. § (1) bekezdésének a) és b) pontja szerint is minősülő fegyelmi vétséget valósított meg. Hivatkozta, hogy a felperes magatartásával az ügyési szervezet integritását súlyosan sértette.

[24] A Legfőbb Ügyész álláspontja szerint a munkáltató szervezet működési rendjéből és funkciójából adódó különös elvárásokat, a hivatásrendre vonatkozó alapvető szabályokat

figyelmen kívül hagyó munkavállaló szolgálati viszonyának fenntartására nincs lehetőség, ezért a legsúlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazását tartotta szükségesnek.

[25] A felperes észrevételére figyelemmel a Legfőbb Ügyész akként érvelt, hogy az Üjt. 86. § (3) bekezdése szerint a fegyelmi eljárást fel lehet függeszteni, ha az ügyben büntetőeljárás is indult. A jogállási törvény rendelkezése tehát a fegyelmi eljárás felfüggesztését ilyen esetben sem teszi kötelezővé. Az ügyészségi alkalmazott büntetőjogi és munkajogi felelőssége független egymástól. Mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a fegyelmi felelősség kérdésében az érdemi döntést aggálytalanul meg lehet hozni, ezért a fegyelmi eljárás ismételt felfüggesztése nem indokolt.

[26] A felperes az eljárás során a történeti tényállást nem tette vitássá, annak jogi minősítése kapcsán volt eltérő állásponton. Nem ismerte el a felelősségét, véleménye szerint nem minősül „betekintésnek” egy ügyben az, hogy az ügyszámot megkérdezi. Álláspontja szerint a feljelentett is jogosult ezen ügyszám megismerésére, azt a soros ügyészi szolgálatot ellátó ügyész is közölte volna a bevett gyakorlat szerint, ugyanis a feljelentett tudott arról, hogy vele szemben ki tett feljelentést, csak az ügy számára volt kíváncsi.

[27] Álláspontja szerint (magánszemély 1) jogosult volt az ügy ismeretére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 110. §-ára figyelemmel, mint egyéb érdekelt. Egyúttal kifejtette, hogy (irodavezető) szegte meg a járási vezető utasítását. Álláspontja szerint az ügyszám nem minősül bűnügyi személyes adatnak.

[28] Úgy ítélte meg, hogy a pandémia miatt „szabályozási káosz” volt, és nem gondolt bele mélyebben, milyen szabályt sértett meg; úgy gondolta, hogy az ügyszámmal nem árt senkinek. Ugyanakkor elismerte, hogy ha ez hibának minősül, akkor hibázott. Elismerte, hogy ismeri a vonatkozó legfőbb ügyészi utasítás és a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit. Végül kijelentette, hogy nagyon megbánta cselekményét, nem gondolkodott; nem volt olyan szándéka, hogy jogszabályt sértsen, figyelmetlen volt.

[29] Az alperes a fegyelmi büntetés kiszabásánál súlyosító körülményként értékelte, hogy a felperes magatartásával hivatali kötelességét is megszegte és egyúttal hivatása tekintélyét is sértette, a felperes az ügyészi szervezet működési rendjéből és funkciójából adódó alapvető értékeket, érdekeket és etikai követelményeket hagyott figyelmen kívül.

[30] Enyhítő körülményként értékelte a felperes hosszú ideje fennálló ügyészségi szolgálati viszonyát, amely alatt egyébként megfelelő szakmai színvonalon végezte munkáját, továbbá azt is, hogy vele szemben korábban fegyelmi büntetés vagy intézkedés alkalmazására nem került sor. Szintén enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a felperes a fegyelmi vétség elkövetését ténybelileg elismerte.

[31] A felperes a Megyei Főügyészség Főü.Szem..../16-II. számú átirata szerint dicséretben 1991., 1996. és 2003. évben részesült; a helyi ösztönzési keret helyettesítési díjalap, illetve a központi jutalomkeret terhére adható pénzbeli elismerésekből 1993-tól a 2019. évig minden évben részesült, az 1998-as és 1999-es éveket kivéve, ugyanis második gyermeke születése okán 1998. március 3. napjától 1999. május 15. napjáig tartósan távol volt. A 2019. évben, amikor a pénzbeli elismerés mértékeként az ügyészségi alkalmazottak havi besorolási illetményének 0–200% között meghatározott mértéke volt adható, a felperes 70%-os mértékű jutalomban részesült, fenyítésben soha nem részesült.

[32] A 2018. évben lefolytatott iratvizsgálata alapján elkészült értékelőlap és a 2019. évben kihirdetett – 2019. október 11. napján kelt főügyészi minősítési jelentés tartalma szerint: *„A felperes két alkalommal teljesített szolgálatot kirendeléssel az V. és XIII. Kerületi Ügyészségen és a Debreceni Fellebbviteli Főügyészségen, 2017. évtől munkavédelmi bizottsági tagsággal rendelkezett, illetőleg az Ügyészek Országos Egyesülete Megyei Tagozatának küldöttje is volt. A képesítési, képzettségi követelményeknek eleget tett. Az indokolás szerint a felperes szakmai munkáját változatlanul lelkiismeretesen, nagy szorgalommal és önállósággal végzi a büntetőbírói ügyek csoportjában, a minősítéssel érintett időszakban felelősségvállalása, hivatástudata elmélyült volt, a büntető anyagi és eljárásjogi ismeretei kiválóak, így az ügyekben felmerülő jogkérdést helyesen állapítja meg, jogi minősítései helytállóak, ügyészi intézkedéseit önállóan hozza, azok jól szerkesztettek, szakmailag precízek. Álláspontját minden esetben képes önállóan kialakítani és megvédeni, és azt megfelelő logikai érvekkel alátámasztani. Munkavégzése szervezett, ütemes, a határidőket betartja. Fellebbviteli tevékenysége mellett a törvényszék elsőfokú eljárásában is jól ellátja az ügyészi feladatokat. Tárgyalási tevékenységét a tárgyilagos, higgadt nyugalom, eredményesség jellemzi, nagy munkabírási, előre nem tervezhető új feladatok ellátására is bátran vállalkozik, szakmai feladatai teljesítésére szabad ideje feláldozása árán is hajlandó. Munkavégzésének színvonalát személyes körülményeiben bekövetkezett változások esetén is töretlenül igyekszik megőrizni. Munkatársaival, vezetőivel való kapcsolata közvetlen, őszinte. Iratvizsgálati eredménye alapján teljesítménye jó, »alkalmas ügyészi feladatok ellátására« minősítéssel rendelkezett. Jövőbeni elvárás, hogy elméleti és gyakorlati tudását, személyes kompetenciáit továbbra is fejlessze.»*

[33] A felperes 1996-ban Eredményes Munkásságért Oklevelet, 2003-ban Legfőbb Ügyészi Elismerő Oklevelet kapott, 2006-ban gazdasági büntetőjogi szakjogászai képesítést szerzett. Munkavédelmi képviselő és szakszervezeti tisztségviselő volt, fegyelmi felelősségre vonása soha nem történt. A 2005 és 2011 évi minősítések „kiválóan alkalmas”, a 2009. évben pedig „alkalmas” minősítést kapott. Az alkalmas minősítésnek az volt az oka, hogy keresőképtelensége okán – csípőprotézis műtét miatt – tartósan keresőképtelen volt, ezáltal teljesítménye 86%-os volt még ennek ellenére is.

A kereset és az ellenkérelem

[34] A felperes a fegyelmi határozattal szemben 2021. december 15. napján terjesztett elő keresetlevelet a Nyíregyházi Törvényszéken, mint munkaügyi bíróságon.

[35] Megváltoztatott keresetében a felperes a hivatalvesztés fegyelmi büntetést elrendelő fegyelmi határozat elsődlegesen hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig annak megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság más fegyelmi büntetést alkalmazzon és ezzel egyidejűleg kérte, hogy a bíróság az Üjt. 43. § (1) bekezdésének c) pontja alapján eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatását rendelje el. Kérte az Üjt. 43. § (3) bekezdése és 87. § (5) bekezdése szerint elmaradt – visszatartott – ügyészi illetményének a megtérítését a határozathozatalig terjedő időszakra akként, hogy 2021. július 3. napjától 2021. december 1. napjáig mindösszesen bruttó 3 053 307 forint elmaradt illetményének (2021. július 3. napjától 2021. július 31. napjáig 565 427 forint összegben, majd 2021. augusztus 1. napjától 2021. november 30. napjáig havi 621 970 forint összegben), 2021. december 1. napjától 2021. december 31. napjáig bruttó 1 243 939 forint elmaradt illetményének, 2022. január 1. napjától az ítélet meghozataláig terjedő időpontig – havi bruttó 1 416 650 forint illetmény alapul vételével – kérte elmaradt illetményének megtérítését az alperestől. Eshetőleges kereseti kérelmében – az eredeti munkakörében történő továbbfoglalkoztatás mellőzése esetén – az Üjt. 43. § (4) bekezdése alapján 12 havi illetménynek megfelelő (12 x 1 416 650 forint) összegű átalány-kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Perköltség iránti igényét a jogszabály szerinti mértékben, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint számítottan, áfa nélkül kérte megtéríteni.

[36] A fegyelmi eljárás szabályosságát és a fegyelmi határozat alapjául szolgáló tényállást nem tette vitássá. Az alperes perköltség iránti igényét sem vitatta. Álláspontja szerint nem valósított meg vétkes kötelezettségszegést azzal, hogy bűnügyi adatnak egyébként nem minősülő ügyszámot adott ki (magánszemély 1) feljelentett személy részére, aki ezáltal nem jutott semmilyen előnyhöz. A kiszabott fegyelmi büntetés nem áll arányban az elkövetett cselekmény súlyával. Véleménye szerint a munkáltató az enyhítő körülményeket figyelmen kívül hagyva döntött a hivatalvesztés fegyelmi büntetés alkalmazásáról, annak alkalmazásakor nem tartották be a fokozatosság elvét, és az enyhítő körülményeket nem kellő súllyal vették figyelembe.

[37] Hivatkozott arra, hogy a (ügyszám 2) számú ügy irataiba nem tekintett be, bűnügyi személyes adatokat nem kért, csak a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) szerinti egyéb érdekeltnek minősülő feljelentett személy részére – akinek az ügyről konkrét tudomása volt – adott át egy ügyszámot, ami sem adatnak, sem adatoknak sem minősül. Állította, hogy a soros ügyészi szolgálatok teljesítése során bevett gyakorlat az ügyészségen az, hogy adatot szolgáltatnak ügyszám tekintetében, illetőleg megerősítik a megindult büntetőeljárás tényét akkor, hogy ha az érintett feljelentett személyesen érdeklődik. Mivel pandémiás időszak volt, tudta azt, hogy az ügyészségi épületbe belépni ügyfél nem tud, ezért az általa ismert (magánszemély 1) ismerőse részére kiadta az adatot az ügyszám tekintetében.

[38] A felperes hivatkozta, hogy a hivatali tekintélyével nem élt vissza, (irodavezető)t nem ejtette tévedésbe, és nem is tartotta tévedésben.

[39] Álláspontja szerint az adatok kiadásával a nyomozást és a büntetőeljárás eredményességét nem veszélyeztette, (magánszemély 1)t semmilyen előnyhöz nem juttatta, amit az igazol, hogy a (ügyszám 2)s ügyben a büntetőeljárás napokkal később, 2020. október 8. napján megszüntetésre került.

[40] A felperes hivatkozott arra is, hogy az ügyészi hivatás etikai szabályairól szóló ajánlás szerint vagylagos felelősségre vonásról lehet szó, ezért álláspontja szerint a fegyelmi és büntetőeljárás párhuzamos lefolytatására esetében nem lett volna lehetőség. Sérelmezte, hogy a büntetőeljárás jogerős befejezését megelőzően folytatták le vele szemben a fegyelmi eljárást annak ellenére, hogy korábban a fegyelmi jogkör gyakorlója a büntetőeljárás jogerős befejezéséig elrendelte a fegyelmi eljárás felfüggesztését.

[41] Álláspontja szerint a fegyelmi értesítőkből is az a következtetés vonható le, hogy az alperes nem arányos büntetést alkalmazott a fegyelmi eljárásban. Véleménye szerint nem jogsértő a becsatolt bizonyítási eszköz, mert ahhoz a felperes ügyészként jogszerűen jutott hozzá.

[42] Az eredeti munkakörébe való visszahelyezés kizártsága kapcsán előadott alperesi érvelést a jogszabályok tekintetében elfogadta, de az Üjt. 43. § (1a) bekezdése és az Üjt. 11. § (4) bekezdés f) pontja alapján arra mutatott rá, hogy az erőfölényben lévő alperes az ura a büntetőeljárásnak, így a büntetőeljárás folyamatban létével kívánja igazolni a fegyelmi határozatának megalapozottságát és arányosságát.

[43] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és utazással felmerült készkiadásainak a megtérítését kérte, tárgyalási naponként 36 007 forint összegben. A felperes kereseti kérelménekösszességét és perköltség iránti igényét nem vitatta.

[44] Álláspontja szerint az alperes jogszerű és arányos döntést hozott, a fegyelmi határozat okszerű, így hatályon kívül helyezésére és megváltoztatására nincs jogalap, a felperes eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását ellenezte. Az elkövetési magatartás két részből tevődött össze, egyrészt, hogy a felperes az irodavezetőtől jogszerűtlenül jutott hozzá bűnügyi személyes adatokhoz, ugyanis munkaköre ellátásához azokra nem volt szüksége, és azok megismeréséhez vezetői engedéllyel sem rendelkezett; másrészt azt kiadta olyan személynek, aki nem volt jogosult arra, hogy a büntetőeljárás látens szakaszában erről információval rendelkezzen. Mindkét magatartás/cselekmény – a munkajogi felelősség kapcsán – hivatali kötelezettség vétkes megszegésének minősül, mely egyben a hivatása tekintélyét is sérti, ugyanakkor a második mozzanat felveti bűncselekmény elkövetésének gyanúját is.

[45] Állította, hogy a fegyelmi büntetés alkalmazásakor figyelembe vette a határozat szerinti enyhítő körülményeket, azonban a kötelezettségszegések súlya, következményei,

illetőleg a vétkesség foka olyan súlyú volt, hogy ezért a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabása volt csak alkalmazható. A felperes magatartásával az ügyészi szervezet integritását súlyosan sértette, a szervezet működési rendjéből, funkciójából adódó különös elvárásokat, a hivatásrendre vonatkozó alapvető fundamentális szabályokat figyelmen kívül hagyta. Emiatt szolgálati viszonyának fenntartása nem volt lehetséges. Az iratkezelési szabályzat 52. § (2) bekezdése alapján az ügyészségi alkalmazott csak ahhoz a papíralapú vagy elektronikus adathordozón tárolt irathoz, adathoz férhet hozzá, amelyhez a munkaköre ellátásához szüksége van, vagy amelyre illetékes vezető felhatalmazást adott. Állította, hogy nem a munkaköri feladataihoz volt szüksége erre az információra a felperesnek, és vezetői felhatalmazással sem rendelkezett. (irodavezető) irodavezető elől eltitkolta, hogy valójában nincs jogosultsága ezen adatok megismeréséhez, ezért azokhoz hozzájutott, ami már önmagában szakmai szabályszegésnek minősült. Azzal, hogy az adatokat kiadta a felperes – a hivatali visszaélésen kívül –, a nyomozás eredményességéhez fűződő kiemelkedően jelentős érdekek megsértését is okozta.

[46] Hivatkozta, hogy a feljelentett személynek főszabályként nincs joga tudomást szerezni a büntetőügyben eljáró szervektől az eljárás tényéről, folyamatban létéről, így az ügyszámról sem. A Be. 37. §-a alapján nem minősül terheltnek a feljelentett személy, csak akkor illetik meg őt a terhelt iratbetekintési jogai, ha a gyanúsítás közlése vele szemben megtörtént. Hivatkozta ezen kívül a KSB.402/2021. számú Kiemelt, Korrupciós és Szervezett Bűnözés Elleni Ügyek Főosztályának leiratát, miszerint csak a nyomozás megszüntetését követően lehetett volna jogszerűen a feljelentett személyt tájékoztatni bármilyen bűnügyi személyes adatról, akkor is csak akkor, hogy ha az érdekeltségét kellően igazolta volna.

[47] A soros ügyészi szolgálat kapcsán eltúrt gyakorlat tényét vitatta az alperes, a felperes nem volt soros ügyészi szolgálatot ellátó ügyész az adatközléskor.

[48] Az Infotv. 3. § 4. pontját az alperes akként értelmezte, hogy „az ügyszám” is bűnügyi személyes adatnak minősül, mert hozzá lehet kötni az érintett feljelentett személyhez. Az ügyszámból pedig hozzájuthat a feljelentett ahhoz az információhoz (adathoz), hogy vele szemben valóban indult és van folyamatban büntetőeljárás.

[49] Állította, hogy a felperes tisztában volt az alperes által hivatkozott szabályok meglétével, amelyet a fegyelmi eljárásban tett személyes meghallgatása során is elismert, ezért szándékos volt a kötelezettségszegése. Az alapvető szakmai etikai szabályok megtartását is megsértette a felperes, mert azon túl, hogy hozzájutott az adatokhoz, még azokat ki is adta a büntetőeljárásban érintett feljelentett személy részére. A felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti személyes kapcsolata érdekében használta fel, hivatali tekintélyével visszaélt az irodavezető irányába, és az ilyen típusú szabályszegések az egész ügyészi szervezet integritását és Alaptörvényben rögzített feladatainak ellátását veszélyeztetik, ezért csak a legszigorúbb fegyelmi büntetéssel volt ez a cselekmény szankcionálható. A telefonon megkeresett irodavezető teljesen biztos volt abban, hogy a felperes hivatalosan kéri a tájékoztatást és a felperes nem vitatta az eljárás folyamán, hogy neki nem a hivatali ügykörében eljárva volt szüksége a kért információra, nem a rászignált

büntetőügyben járt el. Ennek tényét elhallgatta az irodavezető elől, ezáltal pedig tévedésben tartotta őt.

[50] A (ügyszám 2) számú ügy megszüntetése kapcsán tett felperesi érveléssel összefüggésben az volt az alperes álláspontja, hogy teljesen irreleváns, hogy a büntetőeljárás hogyan zárult, az elkövetési magatartás és a fegyelmi vétség befejezetté vált azzal, hogy adatokhoz hozzájutott jogosulatlanul, másodlagosan pedig azokat ki is adta arra nem jogosult részére.

[51] A büntető és fegyelmi eljárás párhuzamos megengedhetősége kapcsán kifejtett alperesi álláspont szerint a munkajogi felelősség és a büntetőjogi felelősség egymástól elkülönülő jogintézmények, egyik sem függ a másiktól a megállapíthatóságától, bár kétségtelen, hogy van köztük összefüggés. A fegyelmi vétség már az iratkezelési szabályzat 52. § (2) bekezdésében foglalt szabályok megsértését is eredményezte, ezzel a fegyelmi vétség befejezetté vált. Az, hogy utóbb ezt kiadta, fegyelmi felelősségre vonás alapjául szolgáló elkövetési magatartás még akkor is, hogy ha az esetlegesen nem fogja bűncselekmény elkövetését megvalósítani. A felperes elkövetési magatartása nemcsak az etikai szabályokat, hanem a Be. rendelkezéseit, az iratkezelési szabályzat rendelkezéseit és a KSB.402/2021. számú leirat rendelkezéseit is sértette.

[52] A fegyelmi eljárás felfüggesztése diszkrecionális jogköre a fegyelmi jogkör gyakorlójának. A jogszabály a felfüggesztés kapcsán a „lehet” szófordulatot használja, azaz bármikor dönthet úgy a fegyelmi jogkör gyakorlója, hogy a fegyelmi eljárást lefolytatja. Amint a fegyelmi jogkör gyakorlója arról szerzett tudomást, hogy a munkajogi felelőssége egyértelműen megállapítható, akkor elrendelte az eljárás folytatását. A folytatásnak egyebekben az oka pedig nem önkényes volt, hanem annak ténye, hogy az alapos gyanú közlése a felperes gyanúsított kihallgatása során már megtörtént.

[53] Az Mt. 52. § (1) bekezdésének c) pontjára is hivatkozott. Álláspontja szerint fennáll az Üjt. 82. § (1) bekezdésének a) és b) pontja szerinti fegyelmi vétség, amely a legszigorúbb megítélés alá esik, így a büntetés arányos.

[54] Hivatkozott arra, hogy a fegyelmi értesítők becsatolása kapcsán is szabályt szegett a felperes, mert ahhoz nem került beszerzésre a Legfőbb Ügyész engedélye, így ebből is lehet következtetni a felperes szabálykövetési hajlandóságára. Felhívta, hogy a fegyelmi értesítők felperes általi becsatolása jogsértő bizonyítási eszköznek minősülhet. Ugyanakkor rámutatott arra, hogy ebből is látható az az alperesi gyakorlat az arányosság kapcsán, miszerint minden büntetőeljárás esetén a hivatalvesztés fegyelmi büntetést alkalmaznak.

[55] A munkakörbe való visszahelyezést ellenezte, mert azt az Üjt. 43. § (1a) bekezdése kategorikusan kizárja, ugyanis az Üjt. 11. § (4) bekezdés f) pontja alapján nem

nevezhető ki ügyésszé, és nem helyezhető vissza eredeti munkakörébe, aki közvédas bűncselekmény miatt büntetőeljárás hatálya alatt áll. Ezen túl bizalomvesztés esetköre is fennáll, ugyanis a felperes már két munkaügyi pert is indított az alperessel szemben (jelen munkaügyi peres eljárás és az illetmény felfüggesztése tárgyban folyamatban volt munkaügyi peres eljárás).

[56] Tagadta, hogy az alperes csak azért indította volna a büntetőeljárást, hogy a fegyelmi eljárását megalapoztassa tegye.

[57] Az Üjt. 43.§ (4) bekezdése szerinti átalány-kártérítés kapcsán a 2 havi minimális összeget tartotta eshetőlegesen elfogadhatónak, ha a bíróság osztaná a felperesi álláspontot.

Az elsőfokú ítélet

[58] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát és az az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest bruttó 16 209 985 forint elmaradt illetmény, továbbá 16 999 800 forint átalány-kártérítés, valamint 1 196 294 forint perköltség megfizetésére. Egyebekben a felperes keresetét elutasította és megállapította, hogy a feljegyzett 1 660 489 forint kereseti eljárási illeték az állam terhén maradt.

[59] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét túlnyomórészt megalapozottnak találta. Kifejtette, hogy a felek között nem képezte vita tárgyát a fegyelmi eljárás folyamatának szabályossága, az eljárási határidők és hatásköri szabályok megtartottsága és a fegyelmi határozat alapját képező történeti tényállás.

[60] Megállapította, hogy a felperes mind összesen egy darab ügyszámot küldött meg e-mailben a hozzá forduló ismerősének, és más tájékoztatást részére nem adott.

[61] Azt vizsgálta, hogy a felperes által elkövetett cselekmény alkalmas volt-e arra, hogy az Üjt. szerinti fegyelmi vétség elkövetése megállapítható legyen. Ennek körében kifejtette, hogy az Üjt. nem követeli meg a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség, szándékos vagy súlyosan gondatlan, jelentős mértékű megszegésének fennálltát, elegendő, ha az ügyész a hivatali kötelezettségét vétkezen szegi meg. Csak a fegyelmi büntetés kiszabásánál kell figyelembe venni a kötelezettségszegés súlyát, következményeit és a vétkekesség fokát.

[62] A felperes ügyésként tisztában volt a hatályos szabályozással. A fegyelmi felelősség fennállta – és annak egyenes szándékkal elkövetett vétkességi foka – tekintetében a bíróság osztotta az alperes álláspontját. Az iratkezelési szabályzat 52. § (2) bekezdése alapján az ügyészségi alkalmazott csak ahhoz az – akár papíralapú, akár elektronikus adathordozón tárolt – irathoz, illetve adathoz férhet hozzá, amelyre munkaköre ellátásához szüksége van, vagy amelyre az illetékes vezető felhatalmazást ad. A hozzáférési jogosultságot folyamatosan naprakészen kell tartani.

[63] A felperes ismerőse kérésére telefonon érdeklődött a büntető kezelőiroda vezetőjénél olyan ügyek ügyszáma és ügyállása felől, amelyekhez nem a munkaköre ellátásához volt szüksége, és amelyek megismeréséhez nem rendelkezett az illetékes vezető felhatalmazásával. Ezzel vétkesen megszegte az iratkezelési szabályzat, mint tételes jogi norma rendelkezését. A felperes ezen elkövetési mozzanat tekintetében egyenes szándékkal cselekedett, ugyanis kifejezetten azért hívta fel telefonon a kezelőiroda vezetőjét, hogy a cselekménye eredményeként megszerezze a számára releváns információkat.

[64] A felperes azon álláspontja, miszerint nem tévesztette meg az irodavezetőt, illetőleg, hogy nem ő, hanem az irodavezető követett el fegyelmi vétséget azzal, hogy az adatokat kiadta a részére, a perben nem bírt relevanciával. A munkáltatói jogkör gyakorlójának kizárólagos joga eldönteni, hogy az elkövetési láncolat folyamatában kinek a magatartását ítéli meg vétkesnek, és kivel szemben indít fegyelmi eljárást. Az elsőfokú bíróság az alperes érvelését e tárgyban elfogadta, azaz az ügyész az irodavezetőtől kérhet információt, aki annak kiadását nem tagadhatja meg.

[65] A munkaügyi perben nem bírt relevanciával az irodavezető esetleges felelősségének a kérdése, annak vétlensége vagy vétkessége nélkül is megállapítható volt a felperesi vétkes kötelezettségszegés ténye.

[66] Az iratkezelési szabályzat 52. § (2) bekezdésében előírt tételes kötelezettségszegést a felperes egyenes szándékkal megvalósította az irodavezetőtől való adatkérés során, ezzel pedig vétkesen megszegte az Ütv. 7. §-ában és az Mt. 52. § (1) bekezdésének c) pontjában előírt kötelezettségeit is.

[67] Az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy az adatkérése nem minősült iratbetekintésnek. Az iratkezelési szabályzat hivatkozott rendelkezésének helyes nyelvtani értelmezése szerint az iratokhoz és az adatokhoz való hozzáférés nem jelentheti csak annak közvetlen megtekintését, hanem az áttételes informálódás is tiltott, generális szabályként érvényesül. Azzal pedig, hogy a felperes az irodavezetőtől kért információkat, egyébként számára meg nem ismerhető adatokhoz, irattartalmakhoz jutott hozzá.

[68] Az elsőfokú bíróság a felperes terhére rótt másik cselekmény tekintetében is osztotta a vétkes kötelezettségszegés megtörténtét, amikor is a felperes ismerőse számára e-mailben megküldte az általa kért ügyszámot. Ezen magatartás is egyenes szándékkal való elkövetésként értékelhető, ugyanis a felperes egyenes szándékkal – akaratlagosan – küldte meg az ismerőse számára az e-mailt, amellyel az volt a célja, hogy az érdeklődő az ügyszámot megismerhesse azért, hogy arra más eljárásban hivatkozhasson.

[69] Sem a fegyelmi, sem a munkaügyi peres eljárás során nem került becsatolásra a kérdéses e-mail tartalom iratképe, azonban annak tartalmát – miszerint az csak egy ügyszámot tartalmazott – a felperes állítása és az alperes beismerése folytán a bíróság a felperesi állítással egyezően fogadta el a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdése és 203. § (2) bekezdésének a) pontja alapján.

[70] Az alperes helyesen hivatkozott az Infotv. rendelkezéseire. A felperes hivatkozását nem fogadta el, miszerint az ügyszám ne lenne bűnügyi személyes adat.

[71] Tényként állapította meg azt, hogy egy e-mailben megküldött számsorból („pl: (ügyszám 2)”) semmilyen érintettel kapcsolatba hozható személyes adatra nem lehet következtetni, de az is tény, hogy egyéb ismeretek birtokában (magánszemély 1) akár olyan helyzetbe kerülhetett, hogy a bűncselekmények felderítésére jogosult szervnél (ügyészségnél) keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható személyes adatra tett szert. Azaz meggyőződhetett arról, hogy vele szemben valaki feljelentést tett, ami miatt a büntetőeljárás már folyamatban is van.

[72] A munkaügyi bíróság álláspontja szerint ezen adatközlés szándékos és vétkes kötelezettségszegésnek minősült két okból is. Egyrészt a fél nem volt jogosult megtudni, másrészt a felperes sem volt jogosult kiadni ezt az adatot. A Be. rendelkezései értelmében a feljelentett személyt csak akkor illetik meg a terheltet megillető iratbetekintési jogok, ha a gyanúsítás közlése vele szemben megtörtént. Az alperes a perben hivatkozta – a felperes által is becsatolt – KSB.402/2021. számú Kiemelt, Korrupciós és Szervezett Bűnözés Elleni Ügyek Főosztályának leiratát, miszerint csak a nyomozás megszüntetését követően lehetett volna jogszerűen a feljelentett személyt tájékoztatni bármilyen bűnügyi személyes adatról, akkor is csak akkor, hogy ha az érdekeltségét kellően igazolta volna. Az elsőfokú bíróság szerint a fentiek miatt a felperes által szolgáltatott adatközlés (magánszemély 1) nem jogosult személy irányában történt meg.

[73] A felperes azzal is védekezett, hogy a soros ügyészi szolgálatot ellátó ügyészek esetében eltűrt gyakorlat volt az, hogy a személyesen érdeklődő részére, ha tudott az ellene folyamatban lévő büntetőeljárásról és a feljelentő személyéről, akkor közölték vele az ügyszámot. A kiosztott bizonyítási teher alapján a felperes nem ajánlott fel bizonyítást az általa állított és az alperes által vitássá tett eltűrt gyakorlat fennállta tekintetében, így a

bíróság csak azt tudta megállapítani, hogy nem volt ilyen, a felperes vétlenségét igazoló szokásos és eltúrt gyakorlat az ügyészségen.

[74] A felperes azzal is védekezett, hogy a pandémia miatt az ügyészségi épületbe nem lehetett ügyfeleknek belépnie, szabályozási káosz volt, és ő csak az általa személyesen is ismert magánszemélynek adott át egy adatot. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes ezen védekezése megalapozatlan. A felperes vétkességét alapozza meg az is, hogy az adatközléskor nem látott el soros ügyészi szolgálatot, másrészt arra sem hivatkozott, hogy a pandémia alatti szabályozási környezetben lett volna olyan szabály, ami átmeneti időre felülírta volna az általános szabályokban rögzített kötelezettségeket.

[75] A bíróság az alperesi állásponttal egyezően – a fentiekben kifejtett jogszabályi előírások be nem tartása miatt – azt is megállapította, hogy a felperes terhére rótt és megalapozottan vétkes kötelezettségszegések egyben olyan magatartásnak is minősülnek, amivel az ügyészi hivatás tekintélye sérült. [Üjt. 82.§ (1) b pontja]

[76] A felperesi vétkes kötelezettségszegések bizonyítottsága után az elsőfokú bíróság az alkalmazott fegyelmi büntetés arányosságát vizsgálta.

[77] A felperes azon állítása, miszerint (magánszemély 1) tudott a feljelentés megtörténtéről, a feljelentő személyéről és a büntetőeljárás állásáról, nem a munkaügyi perben bír relevanciával, hanem a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás során kerülhet majd értékelésre, amikor a büntetőbíróság (magánszemély 1) tudata és a részére való adatközlés tartalma birtokában azt fogja vizsgálni, hogy jogtalan előnyt avagy jogtalan hátrányt okozott-e a felperes azzal, hogy egy ügyszámot közölt egy olyan személlyel, aki a büntetőeljárás látens szakaszában még nem volt jogosult arra, hogy az ügyszámot megismerhesse. A büntetőbíróság fogja eldönteni azt is, hogy a felperes magatartása elérte-e a társadalomra veszélyességnek azon fokát, ami miatt a munkajogi értelemben vett vétkes kötelezettségszegés egyben már bűncselekménynek is minősül.

[78] Az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját alaposnak tartotta abban a kérdésben, hogy a (ügyszám 2) számú ügyben a büntetőeljárás a felperesi adatközlést követő rövid időn belül megszüntetésre került. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az arányosság a fegyelmi büntetés kapcsán megtartott volt, azonban az alperes saját maga bizonyítási indítványt nem tett, míg a felperes által indítványozott és a munkaügyi bíróság által fogadosított bizonyítási indítványokkal összefüggésben minden adatközlést megtagadott ((ügyszám 2) számú iratanyag megküldését megtagadta), illetőleg azok beszerzését az alperesi képviselő meg sem kísérelte (éves fegyelmi értesítők becsatolása). Az alperes elzárta magát attól, hogy a munkaügyi bíróság – a (ügyszám 2)s iratanyag megvizsgálásával – állást tudjon foglalni az Üjt. 84. § (4) bekezdése szerinti arányosság kérdésében, azaz nem tudta felderíteni, hogy a felperesi szándékos kötelezettségszegésnek valóban volt-e súlya és a kötelezettségszegésnek mi lett a következménye. Az alperest terhelte az arányosság

megtartottságának bizonyítása, így a bizonyíthatatlanság terhét is neki kellett viselnie. Az elsőfokú bíróság így kizárólag a felperes álláspontját fogadta el az arányosság tekintetében és megállapította, hogy az ügyszám közlése súlytalan volt, az ügyszámmal nem jutott előnyhöz (magánszemély 1), a büntetőeljárást rövid időn belül megszüntették ismeretlen okból, így a felperesi magatartásnak nem volt olyan hatása, amivel a mások között folyamatban volt büntetőeljárás sikerességét befolyásolta volna, a cselekmény nem volt társadalomra veszélyes, az érdekeit nem mérlegelték kellő súllyal.

[79] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az információnyújtással megvalósult kötelezettségszegések esetében is különbség tehető, amelyet a fegyelmi büntetések arányossága kapcsán szükséges értékelni. Nem hivatkozott az alperes sem a fegyelmi eljárásban, sem a munkaügyi perben arra, hogy a felperesi adatszerzéssel és adatközléssel sérült volna a büntetőeljárás eredményességéhez fűződő közérdek, avagy kiemelt súlyú büntetőügy kapcsán történt volna szivárogtatás. Az elsőfokú bíróság a fegyelmi határozat indokolása és a felperesi tényállítás kapcsán azt állapította meg, hogy két magánszemély közötti sorozatos, zömében kisebb súlyú bűncselekmények miatt folyamatban lévő büntetőeljárásban történt meg egy meg nem engedett adatszerzés és adatközlés, ami a büntetőeljárás eredményességére semmiféle hatással nem volt, azaz a felperesi magatartás – bár munkajogi szempontból vétkes kötelezettségszegést valósított meg – súlytalan és következmények nélküli volt.

[80] A felek egyike sem kérte – a bíróság többszöri felhívása ellenére – a munkaügyi peres eljárás felfüggesztését a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig, amely kettős hatással járt perjogi és anyagi jogi szempontból. Egyrészt az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes vétkes kötelezettségszegése egyben bűncselekménynek is minősült volna, ami az arányosság megítélése szempontjából a döntésének megalapozottsága irányába mutatott volna, másrészt elzárta a munkaügyi bíróságot attól, hogy a felperes eredeti munkakörbe való visszahelyezését elrendelhesse arra az esetre nézve, ha az Üjt. 43. § (1) bekezdésének c) pontja alapján – aránytalan mértékű fegyelmi büntetés esetén – megállapítja annak jogellenességét.

[81] Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak tekintette a felperes azon védekezését, miszerint a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás párhuzamos alkalmazhatósága kizárt lenne és az alperes védekezését fogadta el, miszerint a szabályozás helyes értelmezésével a két eljárás párhuzamos alkalmazhatósága egy és ugyanazon cselekménnyel összefüggésben megengedett, ugyanis egy adott cselekmény egyszerre kétféle (munkajogi és büntetőjogi) felelősségre vonást is lehetővé tesz. Az Üjt. 82. § (5) bekezdése szerint a fegyelmi eljárás szükségzerű volt, figyelemmel arra, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás indult.

[82] Az elsőfokú bíróság nem tartotta aggályosnak azt sem, hogy nem lehetett volna fegyelmi döntést hozni a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig, mert az Üjt. 86. § (3) bekezdése feltételes módon fogalmaz, azaz nem kötelező a felfüggesztés a büntetőeljárás befejezésének bevárásig. Az alperes jogszerűen járt el, amikor a fegyelmi eljárást folytatta, azonban a büntetőeljárás eredményének ismerete hiányában

elzárta magát attól, hogy az alkalmazott fegyelmi büntetést bűncselekmény elkövetésére alapíthassa, megalapozva ezzel annak arányosságát.

[83] Az alperes a felperes ügyészi életútját, érdemeit és eredményeit, közel 30 éves kifogástalan és feddhetetlen szakmai múltját, és az egyszeri – bár többmozzanatos – kötelezettségszegés tényét nem értékelte kellő súllyal a fegyelmi büntetés meghatározásakor, ugyanakkor a fentiekben már rögzítettek szerint indokolatlanul és aránytalanul alkalmazta a súlyosabb fegyelmi büntetést.

[84] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az egyenes szándékkal elkövetett vétkes felperesi kötelezettségszegés bár valóban megvalósult, mely egyben a hivatás tekintélyét is sértette, azonban az nem rengette meg az ügyészi szervezet fundamentális alapértékeit és a teljes ügyészi szervezet integritását.

[85] A felperes által becsatolt – jogszerűnek tekintett – fegyelmi értesítők alapos és gondos áttanulmányozása után azt állapította meg, hogy a felperes cselekménye aránytalanul súlyos fegyelmi büntetéssel zárult. Az alperes valóban hivatkozott arra, hogy az alperes minden esetben hivatalvesztést alkalmaz, ha közbizalmas bűncselekmény esetkőre áll fenn, azonban a bíróságot ezen állítása nem győzte meg. A becsatolt fegyelmi értesítőkben kivonatolt tényállások alapján a bíróság szerint az volt megállapítható, hogy az ügyészek által elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyesek, közbizalmat megrengetőek voltak, és nem egyszeri kötelezettségszegéshez kötődtek. A felperes cselekménye – a per akkori állása szerint – nem minősült bűncselekménynek.

[86] Figyelemmel arra, hogy a fegyelmi vétség megvalósult, a fegyelmi határozatot nem lehetett hatályon kívül helyezni, ezért a felperes keresetét ezen rész tekintetében elutasította.

[87] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetett fegyelmi vétség súlyával és annak következményeinek helyes mérlegelésével bármilyen más fegyelmi büntetés alkalmazható lett volna a felperessel szemben az arányosság és fokozatosság elve alapján, csak a hivatalvesztés fegyelmi büntetés nem. Megállapította, hogy a munkáltató jogellenesen szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát.

[88] Megállapította, hogy az aránytalan és ezáltal jogellenes munkáltatói intézkedés ellenére – az Üjt. 43. § (1a) bekezdése és az Üjt. 11. § (4) bekezdésének f) pontja alapján – nem volt jogszerű lehetősége a felperes eredeti munkakörben való visszahelyezésére, ezért nem hívta fel a felperest keresetváltoztatásra más fegyelmi büntetés alkalmazásának esetkörüre nézve. Így az Üjt. 43. § (4) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket látta csak alkalmazhatónak a felperesi kereseti kérelemhez igazodva, azaz az elmaradt illetmény és a 2-12 havi illetménynek megfelelő átalánykártérítés kérdésében volt szükséges határoznia.

[89] A felek között nem képezte vita tárgyát a fegyelmi határozat meghozataláig 50%-ban visszatartott illetmény összege és időszerűsége, ugyancsak nem volt vitás a fegyelmi határozat közlését követően 100%-ban visszatartott illetmény összege és időszerűsége.

[90] Az elsőfokú bíróság az elmaradt illetmény összegét 2021. július 3. napjától 2021. december 1. napjáig bruttó 3 053 307 forintban, 2021. december 1. napjától 2021. december 31. napjáig bruttó 1 243 939 forintban, 2022. január 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig bruttó

11 333 200 forintban, míg 2022. szeptember 1. napjától az ítélet meghozataláig terjedő időpontig bruttó 579 539 forintban állapította meg (mindösszesen: 16 209 985 forint összegben), és kötelezte annak megfizetésére az alperest.

[91] Az elsőfokú bíróság az Üjt. 43. § (3) és (4) bekezdése alapján rendelkezett a visszatartott illetmény megfizetéséről.

[92] Az átalány-kártérítés kapcsán az elsőfokú bíróság a 12 havi illetménynek megfelelő marasztalást tartotta mérlegeléssel méltányosnak, mert az alperes a saját kockázatára döntött a fegyelmi határozat meghozataláról akkor, amikor a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezésére még nem került sor. A fegyelmi határozat meghozatalával és a büntetőeljárás folyamatban létével együttesen pedig formálisan elzárta a felperest azon hatékony jogvédelmi igényérvényesítési lehetőségétől, hogy eredeti munkakörébe való visszahelyezését kérje egy jogszerűtlen fegyelmi büntetés ellentételezéseként. A felperes életkorából és ügyészi előéletéből fakadó nehézségekbe fog ütközni a munkaerőpiacon, teljesen megváltozott egzisztenciális környezetben szükséges ezentúl életét vezetnie. A felperes egészségi állapota – fizikailag és mentálisan is – megromlott, anyagilag és erkölcsileg is teljes kiszolgáltatottságba taszítódott. Az alperes nem vitatta a felperes ezen tényelőadásait, ezért azokat valósnak fogadta el a Pp. 203. § rendelkezései alapján.

[93] Az alperes azon álláspontját, hogy a 2 havi összegnek megfelelő marasztalás összegét az alapozza meg, hogy az alperes elvesztette a bizalmat a felperessel szemben, mert jelen ügygel összefüggésben 2 munkaügyi pert is indított jogainak védelme érdekében, nem találta megalapozottnak.

[94] A per tárgyának értékét 33 209 785 forintban állapította meg. Az alperes a jogellenesség és összegszerűség tekintetében teljes egészében pervesztes lett, ezért köteles a felperes Pp. 80. § (1) bekezdése szerint felszámított – pertárgyértékhez igazodó, a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja szerinti áfa nélkül számított – perköltségét a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján megfizetni.

[95] Az eljárás során 1 660 489 forint kereseti eljárási illeték került feljegyzésre a felperes a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 5. § (2) bekezdése alapján fennálló személyes költségmentességére tekintettel (ugyanis munkavállalói költségkedvezményre nem volt jogosult), mely feljegyzett illeték – az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti személyes illetékmentességére tekintettel – az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

[96] Az alperes a 23. sorszámú jegyzőkönyv tartalmával összefüggésben jegyzőkönyv kijavítási és kiegészítése iránti kérelmet terjesztett elő. A felperes a jegyzőkönyv kijavítási kérelemmel összefüggésben érdemi észrevételt nem tett. Az elsőfokú bíróság a kérelmet elutasította, figyelemmel arra, hogy a kérelem a szervezeti képviselő nevének kijavításán kívül nem tartalmazott konkrétan megfogalmazott változtatható szövegtartalmat, másrészt a kijavítani kért pontosítások a rendelkezésre álló információk alapján a jegyzőkönyv szerinti tartalomnak megfelelően hangzottak el, harmadrészt a kijavítás iránti kérelem tartalma a felek állítását és védekezését érdemben nem befolyásolja, az a jegyzőkönyvezett tartalom megértését és összefüggési láncolatát nem torzíja. Utóbb 30. sorszám alatti végzésével részben kijavította és kiegészítette azt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[97] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a Pp. 383. § (2) bekezdésének második fordulata alapján kérte az ítélet megváltoztatását akként, hogy az ítéltábla mellőzze annak megállapítását, hogy az ügyészségi szolgálati jogviszony megszüntetése jogellenes és a keresetet teljes egészében utasítsa el és egyebekben a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján a felperes keresetét – így a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését – elutasító rendelkezést hagyja helyben. Kérte továbbá, hogy a felperest kötelezze a perköltség megfizetésére. Másodlagosan, az elsőfokú ítélet esetleges helybenhagyása esetén, kérte az átalány-kártérítés összegének mérséklését, és azt kéthavi illetmény összegében megállapítani, kérte továbbá a Pp. 83. § (2) bekezdése szerinti részleges pernyertességre vonatkozó főszabály alkalmazását a perköltség megfizetésére, egyebekben kérte az ügyvédi munkadíj mérséklését. Perköltség iránti igénye volt.

[98] Az alperes az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését, valamint az ehhez kapcsolódó indokolást nem támadta, mert álláspontja szerint ezen részeiben az ítélet helytálló és megalapozott, míg a többi rendelkezését kifogásolta. Sérelmezte az indokolást az alkalmazott fegyelmi büntetés arányosságát illetően, mivel az elsőfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a felperes cselekménye aránytalanul súlyos fegyelmi büntetéssel zárult. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban is érvényesített álláspontját, mely szerint a fegyelmi eljárásban enyhébb súlyú büntetés kiszabására nem volt törvényes lehetőség. Az

alperes sérelmezte a felperesnek a munkáltatói hatalommal visszaélést megvalósító felvetését osztani látszó azon bírói indokolást, amely nem tesz distinkciót az ügyészség Alaptörvény 29. cikkének (1) bekezdésében és (2) bekezdése b) pontjában rögzített alkotmányos kötelezettsége (az állam büntetőigényének kizárólagos érvényesítője, illetve közvádoló), valamint a Alperes mint munkáltató között. Álláspontja szerint a jogellenesség megállapítása, az elsőfokú ítélet alperest marasztaló rendelkező része és az ahhoz kapcsolódó indokolása anyagi és eljárási jogszabálysértések miatt jogszabálysértő és megalapozatlan.

[99] Az alperes szerint jogszabálysértő a 28. sorszámú végzés, mellyel az elsőfokú bíróság az alperes jegyzőkönyv kijavítása iránti kérelmét elutasította.

[100] A hivatalvesztés fegyelmi büntetés jogellenességének megállapítása tekintetében az alperes véleménye szerint a jogellenesség megállapítása sérti a Pp. 172. § (3) bekezdését, mivel a megállapítási per törvényi feltételei nem állnak fenn. A felperes követelést érvényesít, igényérvényesítése tehát marasztalásra irányul. Az uralkodó bírói gyakorlat alapján jogellenesség megállapításának kifejezetten nincs helye, ha a megszüntetésből eredő igények (marasztalási kereseti kérelem keretében) érvényesíthetők. [6/2016. (XI.28.) KMK vélemény 4. pontja és indokolása; BH2005.4.146., BDT2009.2143., Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31337/2020/7.]

[101] Az alperes a hivatalvesztés fegyelmi büntetés arányos volta tekintetében fenntartotta az ellenkérelmében, perfelvételi nyilatkozatában és a tárgyaláson tett eddigi előadásait. Az elsőfokú ítélet egyes megállapításait nem tartotta megalapozottnak. A (ügyszám 2) számú iratanyag iránti megkeresést a bíróság nem az alperesnek, hanem a Megyei Főügyészségnek küldte meg, így iratellenes az a megállapítás, hogy annak megküldését az alperes megtagadta. Éppen ezen ügy a felperes általi jogosulatlan megismerése képezi a fegyelmi eljárás alapját, így az alperes valóban nem indítványozta ezek beszerzését és peranyagga tételeit. A felperes által beszerezni kért (ügyszám 2) számú ügy olyan adatokat tartalmaz, amelyekhez a felperes sem akkor, sem az eljárás jelen szakaszában nem jogosult hozzáférni, erre feljogosító eljárási pozíciója nincs a büntető jogszabályok alapján. Az alperes szerint a fegyelmi büntetés arányossága körében a fenti konkrét büntetőügy tárgyának, tartalmának és az ügyben hozott érdemi döntésnek nincs és nem is lehet jelentősége, mert az ügyészi hivatással, etikai normákkal ellentétes és a szakma szabályait is sértő magatartás akkor is képes az ügyészség integritását súlyosan sérteni, ha az kisebb tárgyi súlyú bűncselekmény miatt indult eljárásban valósult meg. Az elsőfokú bíróságnak e körben kifejtett érvei az ismert kötelezettségszegő magatartásnak a szervezeti integritásra gyakorolt hatását elbagatellizálják. Az arányosság értékelésénél nem hagyható figyelmen kívül az alperes esetleges következményeknek való kitettsége: így az, hogy a speciális jogviszony miatt a felperes magatartása miatt Magyarország Ügyészsége vált felelőssé a (ügyszám 2) számú ügyben a feljelentő személyes adatainak sérelme miatt. Tehát, ha és amennyiben a feljelentő pert indít, megalapozottan feltehető, hogy az ügyészség személyiségi jogi pert veszít vele szemben, amely sérelemdíj fizetését eredményezheti, és szembe kellett volna néznie az adatvédelem megszegésének egyéb következményeivel is, amely következmények a felperes magatartásán kívüli okokból maradtak el.

[102] A felperes magatartása súlyosságának megítélésénél az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az adat megszerzéséről, kiadásáról egyébként az ügyben eljáró ügyészséget nem tájékoztatta. Ezáltal a jogszerűen eljáró ügyészség nem volt tisztában azzal, hogy a feljelentett a felperesen keresztül megbizonyosodott arról, hogy valóban folyik ellene büntetőeljárás. Az ilyen felperesi magatartás a büntetőeljárás törvényből is levezethetően alkalmas arra, hogy egy nyomozás eredményét megghiúsítsa, mivel lehetőséget teremt a feljelentettnek, hogy a birtokában lévő bizonyítási eszközöket megsemmisítse, a tanúkat befolyásolja, illetve esetlegesen alkalmazott leplezett eszközök eredményét ellehetetlenítse. A felperes ügyészként éppen az ügyész nyomozással kapcsolatos feladatait veszélyeztette úgy, hogy cselekményének jövőbeli eredménye még számára sem volt megjósolható, az ilyen eredmény be nem következte nem rajta múlt. A nyomozás érdekeinek veszélyeztetése is súlyos magatartás egy ügyész részéről. Az alapvető szakmai szabályok megszegése esetén nincs jelentősége a szabályszegés mibenlétének, e szabályok betartása garanciális jellegű, az ügyészi szervezet tagjai tevékenységüket ezen szabályok mentén, azok betartásával végzik és megszegésük esetén viselniük kell ennek következményeit.

[103] Az ügyészségi szolgálati viszonyban álló felperessel szemben az elvárások az átlag munkavállalóhoz képest magasabbak. Az alperes ennek kapcsán hivatkozott a Debreceni Törvényszék 2.Mf.20.245/2013/4. számú és a Veszprémi Törvényszék 3.Mf.21.383/2015/6. számú ítéleteire.

[104] Az alperes megismételte az elsőfokú eljárás során előadott hivatkozásait, miszerint a felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt, ezért a felperes magatartása csak a legszigorúbb fegyelmi büntetéssel volt szankcionálható. Hivatalvesztés hiányában, illetve alkalmazása jogellenességének bírói megállapításával az ügyészség eszköztelen marad a felperes esetleges jövőbeli, hasonló, magáncélú magatartásával szemben. Az alperes nem bízhat abban, hogy a jövőben nem él majd vissza hivatali helyzetével, és összességében is azt sugallja, hogy az ügyészként számos törvény és egyéb szabály megszegője ugyanabban a pozícióban maradhat és tevékenységét bármikor megismételheti. Erre enged következtetni a fegyelmi tájékoztatóknak a felperes általi perbeli felhasználása is, valamint az is, hogy még a munkaügyi per tárgyalásán is azzal érvelt, hogy szerinte az irodavezető szegte meg a járási vezető utasítását.

[105] A fegyelmi tájékoztatók tekintetében az alperes szerint a bíróságnak a jelen per tárgyát képező fegyelmi vétség büntetését kell megítélnie, a fegyelmi büntetés kiszabási gyakorlat nem bír relevanciával, a fegyelmi tájékoztatóban írt kivonatolt tartalmak egyébként sem alkalmasak megalapozott összehasonlításra, illetve következtetések levonására. A felperes nem jelölte meg, hogy melyik fegyelmi vétség és büntetése az, amely az ő cselekményével azonos vagy hasonló tény- és jogkérdéssel bír, és mégsem hivatalvesztéssel zárult. Az alperes ezért csak általában tudott védekezést előterjeszteni, a bíróság mégis az alperes terhére értékelte a fegyelmi tájékoztatók tartalmát, és a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseit sértően nem jelölte meg ennek indokát. Arra ugyan kitért a bíróság, hogy a

felperes által becsatolt fegyelmi értesítők (helyesen: tájékoztatók) alapos és gondos áttanulmányozása után a bíróság azt tudta megállapítani, hogy a felperes cselekménye aránytalanul súlyos fegyelmi büntetéssel zárult. A bíróság tehát a fegyelmi tájékoztatók tartalmát perdöntőnek tekintve jutott arra a megállapításra, hogy a felperes fegyelmi büntetése aránytalanul súlyos, ennek konkrét indokát azonban nem adta. Fenntartotta azon álláspontját, hogy azokban az esetekben, amikor a fegyelmi eljárás alá vont ügyészségi alkalmazott ellen büntetőeljárás is indult, a fegyelmi vétség büntetése minden esetben elbocsátás vagy hivatalvesztés volt. A fegyelmi tájékoztatók nem tekinthetők relevánsnak, ezt a Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.706/2010/4. számú, a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.139/2015/10. számú, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.2704/2013/20. számú és 6.M.330/2014/14. számú ítéletei is alátámasztják. Az alperesnél a lefolytatott fegyelmi eljárások és alkalmazott büntetések nem képeznek olyan egymással összefüggő koherens rendszert, mint a büntető, illetve az egyéb szolgálati jogviszonyban eljáró fegyelmi bíróságok gyakorlata.

[106] Az ügyészség a közérdek védelme érdekében közreműködik annak biztosításában, hogy mindenki betartsa a törvényeket. A jogszabályok megsértése esetén fellép a törvényesség érdekében és így nem várható el az ügyészségtől, mint munkáltatótól, hogy saját, a jogszabályokkal munkakörénél fogva is tisztában lévő munkavállalójának fegyelmi vétség elkövetését megalapozó jogszabálysértését enyhébb büntetés kiszabásával szankcionálja. Az ügyészségi szolgálati viszonyban elkövetett köteleességszegések szigorúbb megítélést vonnak maguk után, amelyet az uralkodó bírói gyakorlat is igazol.

[107] A fegyelmi vétség és a büntetőeljárásban értékelendő bűncselekmény összefüggése tekintetében az alperes fenntartotta álláspontját, hogy jelen esetben a fegyelmi vétség és a bűncselekmény mind időben, mind térben jól elkülöníthető és nem függ az egyik megállapíthatósága a másiktól. A fegyelmi eljárásban nem a hivatali visszaélés bűncselekményének megvalósulását, hanem a hivatali köteleességszegéssel megvalósuló fegyelmi vétséget kellett vizsgálni. Az alperes ezért nem látta indokát a munkaügyi per felfüggesztése iránti indítványnak, tekintettel arra, hogy a fegyelmi eljárás tárgyát képező cselekmény önállóan elbírálható. Az elsőfokú bíróságnak ezzel kapcsolatos álláspontja irreleváns, és ezért nem is képezhetik az arányosság kérdésében meghozott döntés alapját, mivel az elkövetési magatartások elkülönülnek. A fegyelmi vétséget megalapozza az adat megszerzése (vagyis a fegyelmi vétség azzal befejezetté vált, hogy a felperes jogosultságok hiányában kért tájékoztatást az irodavezetőtől), a büntetőeljárás megindítását pedig a megszerzett adat átadása. Ha a felperes „csak” a jogszerűen birtokába jutott adatot továbbította volna jogosulatlanul, abban az esetben lehetne azonos a két eljárás elkövetési magatartása (az átadás), és ebben az esetben lehetne jelentősége az elsőfokú ítéleti megállapításoknak. Hivatkozott a Debreceni Törvényszék 2.Mf.20.245/2013/4. számú és a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.139/2015/10. számú ítéleteiben írtakra.

[108] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás elvét, amikor nem tett különbséget a közhatalmat gyakorló ügyészség és a munkáltató alperes között. Nem az alperes felelőssége, hogy a felperest nem lehet visszahelyezni az eredeti munkakörébe, ez jogalkotási kérdés. Az Üjt. 11. § (4) bekezdés f) pontjának rendelkezése szerint büntetőeljárás hatálya alatt álló nem lehet ügyész. A bíróság döntésével a

felperesnek kedvezett, hiszen ha a munkaügyi per felfüggesztésre kerül és utóbb a felperes büntetőjogi felelősségét megállapítja a bíróság, a felperes – az elsőfokú ítéletben követett levezetés szerint – a munkaügyi perben teljességgel pervesztes lett volna. Így viszont az alperes terhére értékelte a bíróság a munkaügyi per felfüggesztése iránti indítvány elmaradását, holott az alperes az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtette álláspontját a fegyelmi vétség és a bűncselekmény különbözőségéről.

[109] A hivatalvesztés arányossága tekintetében előadta, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során részletesen bemutatta a hivatalvesztés fegyelmi büntetést megalapozó feltételeket, amelyekkel a kötelességszegés súlya és a vétkesség foka tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete is maradéktalanul egyetértett, de a következmények körében eltérő volt az álláspontja. Az alperes véleménye szerint a vádemelést is megalapozó büntetőeljárás olyan súlyos következmény, amely miatt a hivatalvesztéstől nem lehetett eltekinteni.

[110] Az alperes álláspontja szerint az arányosság bizonyítására elegendő alapot szolgáltatnak az Üjt. rendelkezései, így ha az ügyészi kinevezés akadályát képezi a büntetőeljárás hatálya alatt állás, a hivatalban lévő ügyész a büntetőeljárás alapjául szolgáló, egyben fegyelmi vétséget is megvalósító cselekményt követően nyilvánvalóan nem viselheti az ügyészi hivatalt. A felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt, ezért a felperes magatartása kizárólag a legszigorúbb fegyelmi büntetéssel volt szankcionálható. A legszigorúbb büntetés kiszabását számos további tény és körülmény tette indokolttá, a felperes magatartása következtében a munkáltató/alperes megalapozottan nem bízhat abban, hogy a felperes a jövőben nem él majd vissza hivatali helyzetével. Hivatalvesztés hiányában az ügyészség eszköztelen marad a felperes esetleges jövőbeli, hasonló, magáncélú magatartásával szemben, és munkatársai felé azt sugallja, hogy a számos – az ellenkérelemben részletesen felsorolt – törvény és egyéb szabály megszegője változatlanul olyan pozícióban maradhat, amelyben tevékenységét bármikor megismételheti.

[111] A felperes a fegyelmi eljárás során tagadta, hogy ő lenne (magánszemély 1) „befolyásos ügyészségi ismerőse”, ez a kapcsolat azonban az eljárás során igazolható volt. A felperes magatartása kihatott arra is, hogy (magánszemély 1) a fenti kijelentést a világhálón tette közzé, rombolva az ügyészség tekintélyét nagy nyilvánosság előtt. Az elsőfokú bíróság az arányosság kérdésének vizsgálatakor nem vette figyelembe azt, hogy a felperes a feljelentőnek nem csupán személyes adatokhoz való jogát sértette meg, hanem személyes biztonságát is kockáztatta. Amint az ítéleti tényállás rögzíti, hogy a feljelentő és a feljelentett között évek óta rossz, haragos viszony áll fenn. Büntetőügyekben többször fordul elő, hogy amikor a feljelentett bizonyosságot szerez arról, hogy más személy feljelentésére büntetőeljárás indult, akkor retorziót alkalmaz a feljelentővel szemben vagy a feljelentés megtorlására vagy a büntetőjogi jogkövetkezmény elkerülése érdekében, illetve a feljelentett a feljelentőt más módon befolyásolni törekszik. A felperes ügyészként ezekkel tisztában volt, ugyanakkor a két személy közötti rossz viszonyra is figyelemmel nem láthatta előre, hogy az általa segített fél nem követi-e el az egyik vagy másik bűncselekményt a feljelentő sérelmére. Ilyen esetleges következmény a felperesen kívül álló okból maradt el. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes cselekményét egyenes szándékkal követte el, azonban nem értékelte kellő súllyal, hogy magatartása a társadalom szempontjából kiemelkedően fontos

ügyészi szervezet működésének egyik legalapvetőbb elvét sértette, az ügyészség Alaptörvényben rögzített feladatának ellátását veszélyeztette. Az ügyészi hivatásrend tagja egyetlen alkalommal sem tanúsíthat hasonló magatartást. A megszerezni kívánt adathoz való hozzáférés érdekében a felperes munkatársát szándékosan megtévesztette, ezzel is rombolva a munkahelyi közösségben a hatékony, együttműködő munkavégzéséhez szükséges bizalmat. Az elsőfokú bíróság az arányosság körében azt a tényt sem értékelte, hogy a felperes felettes ügyészi pozícióját használta fel arra, hogy különleges bűnügyi adatokat szerezzen meg. A felperes ugyanis a járási ügyészség felettes ügyészségén teljesített szolgálatot, és ezt használta ki, mivel a járási ügyészség irodai alkalmazottjában fel sem merült, hogy egy főügyészségi ügyész öncélúan kér adatot. Ez a magatartása egy hierarchikus szervezetben önmagában alkalmas arra, hogy a járási ügyészségen dolgozó irodai alkalmazottak bizalmát nemcsak a felperesben, de minden más főügyészségi ügyészben megingassa, és amely bizalmatlanság a mindennapi munkavégzésre kihathat. Ilyen körülmények között már az egyszeri – ugyanakkor többmozzanatos, lényegben két fegyelmi vétséget megvalósító – kötelességszegés is olyan súllyal esik latba, ami a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabását indokolja. A felperes az ügyészi jogviszonyából származó alapkötelezettségét szegte meg. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett érveit.

[112] Az elsőfokú bíróság az alperest törvénysértően és megalapozatlanul kötelezte a visszatartott és elmaradt illetmény, valamint az átalány-kártérítés megfizetésére, mivel a fegyelmi eljárásban alkalmazott büntetés arányos és jogszerű volt, az Üjt. 87. § (5) bekezdése kizárja a visszatartott illetmény kifizetését akkor, ha a fegyelmi eljárás hivatalvesztéssel zárul. Az álláspontja szerint az illetmény 50%-ának visszatartása ítélt dolog, mivel azt a Debreceni Törvényszék – 2021. december 10-én kelt és 2022. január 8-án jogerős – 12.M.70.176/2021/12. számú ítéletével elbírálta. Hivatkozott a Pp. 360. § (1) bekezdésében írtakra. Álláspontja szerint a keresetet a Pp. 176. § (1) bekezdés d) pontja alapján vissza kellett volna utasítani, illetve a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja az eljárást hivatalból megszüntetni.

[113] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperest törvénysértően és megalapozatlanul kötelezte 12 havi illetménynek megfelelő átalány-kártérítés megfizetésére, annak összege eltúlzott. E körben visszautalt a fellebbezésében már korábban kifejtettekre, miszerint az Üjt. 82. § (5) bekezdése alapján nem volt lehetőség eltérő döntéshozatalra. Álláspontja szerint bárki számára belátható, köztudomású tény, hogy egy ember testi, szellemi, lelki megromlása, annak jelenkori tünete nem egyik napról a másikra következik be, ez egy folyamat és a fegyelmi vétséget megvalósító cselekmény éppen egy ilyen kedvezőtlen irányban elindult folyamat következménye volt. Az alperes a felperes legméltányosabb érdekeire tekintettel nem tette bizonyítás részévé ezeket a kérdéseket, de megjegyezte, hogy a felperes által hivatkozott csípőprotézis műtét miatti keresőképtelen állapot semmilyen formában nem befolyásolta a felperes szellemi képességeit vagy a jelen per tárgyát képező cselekmény elkövetését. Az alperes álláspontja szerint az ítéletnek a felperes kiváló teljesítményét értékelő része ellentétes az ítélet [177] bekezdésben írottakkal, mivel az ítéletben értékelt kiváló felkészültsége éppen arra teszi alkalmassá a felperest, hogy jogásként bármely más területen sikeresen elhelyezkedhessen.

[114] A perköltség tekintetében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megítélt összegeken és a megállapításon túl a felperes egyéb kereseti kérelmét elutasította, ennek ellenére a felperest 100%-ban pernyertesnek állapította meg. E tekintetben álláspontja szerint inkább a Pp. 83. § (2) bekezdését kellett volna alkalmazni. Az ügyvédi munkadíj egyébként jelentősen eltúlzott, a felperesi beadványok és a tárgyalási jegyzőkönyvek tartalma alapján a felperesi jogi képviselő ügyvédi tevékenysége alaposnak és magas színvonalúnak nem tekinthető. A jogi képviselővel eljáró felperes keresete olyan mértékben hiányos volt, hogy a bíróság a 2. sorszámú végzésében 12 pontban hívta fel a hiányok pótlására. A keresetet ezt követően sem sikerült pontosan megfogalmazni, a 2022. június 30. napján megtartott tárgyaláson keresetváltoztatás iránti kérelmet terjesztettek elő, majd csak a bíróság többszöri kérdésére sikerült a felperesi képviselőnek a kereseti kérelmet pontosítani. A felperesi képviselő 2022. augusztus 15. napján kelt bizonyítási indítványa értelmezhetetlen, újabb érdemi nyilatkozatot észrevételei nem tartalmaznak. A felperesi képviselő kizárólag a bíróság segítő iránymutatásával volt képes a keresetet a felperesnek kedvező irányban módosítani.

[115] Sétrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyv kijavítása és kiegészítése iránti kérelmének nem adott helyt. Nem csak kijavítás iránti kérelemmel élt, annak kiegészítését is kérte, így a bíróság megsértette a Pp. 161. § (3) bekezdés a) pontját és a Pp. 356. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 355. § (2) bekezdését. Ezen mulasztás azért az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés, mivel ezzel az alperes jogorvoslati jogának egy része kiüresedett, így például a kiegészítés iránti kérelem 2.) és 3.) pontjaiban írtak megfelelő jegyzőkönyvezése esetén az alperes hivatkozhatna a Pp. 2. § (2) bekezdése, 237. § (5) bekezdése és 520. §-a sérelmeire. Az elsőfokú bíróság ugyanis kizárólag a felek kérelmeinek és jogállításainak keretei között végezheti el az anyagi pervezetést, és „a jogvita egészének” megtárgyalása ürügyén nem „sugallhat”, különösen nem a jogi képviselővel eljáró félnek olyan új kérelmet, amelyet a felperes a hiánypótlásra visszaadott, a perfelvétel során többször módosított keresetlevele sem tartalmazott. A jegyzőkönyv kiegészítés iránti kérelem 5.) pontjában írtak elmaradása szintén nehezíti az alperesi jogorvoslati jog érvényesítését. Mindezekre tekintettel a Pp. 369. § (2) bekezdése alapján kérte a végzés felülbírálatát.

[116] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyni és az alperest az első- és másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltség megfizetésére kötelezni a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján azzal, hogy a jogi képviselője ÁFA mentes.

[117] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes és a jogszabályoknak megfelelő. A tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetései törvényesek és megalapozottak. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait változatlanul fenntartotta.

[118] Vitatta a fellebbezésben írt alperesi jogi álláspontot. Hivatkozott az Ütv. 43. § (1) bekezdés c) pontjában és (3)-(5) bekezdéseiben írtakra. Visszautalt az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakra is. Hivatkozott arra, hogy az alperes saját perbeli nyilatkozatai ellentmondásosak a munkaügyi eljárás felfüggesztése tekintetében, és az általa megjelölt

hipotézis értelmezhetetlen. Az alperesnek kellett a perben a fegyelmi vétség súlyával arányos alkalmazott büntetést bizonyítania, ennek azonban nem tett eleget. A fegyelmi tájékoztatók tekintetében az alperesi álláspontot a bíróság nem osztotta és a felperes álláspontját fogadta el.

A másodfokú bíróság döntése

[119] Az alperes fellebbezését az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt érdemben megalapozatlannak találta.

[120] Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt és ilyenre az alperes sem hivatkozott, így a fellebbezést az abban megjelölt kérelmek sorrendjében a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján érdemben vizsgálta.

[121] Az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetésével, azok egyenként, valamint összességében történő értékelésével helyesen állapította meg, abból nagyrészt helytálló jogkövetkeztetéseket vont le.

[122] Az ítéltábla mindenekelőtt a következőket emeli ki: Mind az első-, mind a másodfokú eljárásban a bíróságokat a jogvita elbírálása során az alperes által a felperessel közölt hivatalvesztés fegyelmi büntetést kiszabó .../J/2020. számú határozat tartalma kötötte. A töretlen bírói gyakorlat szerint a munkáltató által közölt, jogviszonyt megszüntető okiratban meghatározott indokokat lehet csak a peres eljárásban vizsgálni, azokat újabb szempontokkal kiegészítenie a peres feleknek nem lehet. Fontos azt is hangsúlyozni, hogy a tényállás tekintetében a peres felek között vita nem állt fenn, csak és kizárólag az irányadó tényállás mellett alkalmazandó jogkövetkezmény vonatkozásában volt ellentétes a jogi álláspontjuk. Az alperes kifejezetten nem támadta az elsőfokú bíróság által elutasított kereseti kérelmek miatt az ítéletet, így az abban a részben írtak vizsgálatát a másodfokú bíróság mellőzte.

[123] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a hivatalvesztés fegyelmi büntetés jogellenességének megállapítása iránti kereseti kérelem előterjesztésének nem álltak fenn a Pp. 172. § (3) bekezdésében meghatározott jogszabályi feltételei és az uralkodó bírósági gyakorlat szerint jogellenesség megállapításának kifejezetten nincs helye, ha a megszüntetésből eredő igények (marasztalási kereseti kérelem keretében) érvényesíthetőek. Annyiban osztja az ítéltábla az alperes álláspontját, hogy általában véve és a 6/2016. (XI.28.) KMK véleményben meghatározott esetekben valóban nincs helye jogellenesség megállapításának, azonban a perben irányadó Ütv. 43. § (1) bekezdése egyértelműen akként fogalmaz, hogy „ha a bíróság megállapítja, hogy a munkáltató az

ügyészségi szolgálati jogviszonyt jogellenesen szüntette meg....”, mely azt jelenti, hogy ezen szabályozás jelentősen eltér az Mt. a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit taglaló, annak a 82. §-ában és 83. §-ában foglalt szabályaitól. Az alperes által hivatkozott 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény egyrészt az Mt. megváltozott szabályozási környezete miatt került elfogadásra, ugyanis a régi, 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) 100. § (1) bekezdése még úgy szólt a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye esetére, hogy „ha a bíróság megállapítja, hogy a munkáltató a munkavállaló munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, a munkavállalót – kérelmére – eredeti munkakörében kell továbbfoglalkoztatni.” A régi Mt. hatályban léte alatt a kialakult bírósági joggyakorlat a hatályostól egyebek mellett abban is eltért, hogy a bíróságok kifejezetten megállapították a munkaviszony jogellenes megszüntetését és emellett kötelezték a munkáltatót a jogkövetkezmények viselésére, melyek között egyébként ott volt a régi Mt. 100. § (4) bekezdése alapján az a lehetőség is, hogy „ha a munkavállaló nem kéri vagy a munkáltató kérelmére a bíróság mellőzi a munkavállaló eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, a bíróság a munkáltatót – az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével – a munkavállaló legalább két, legfeljebb tizenkét havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi”. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az Ütv. 43. § (1) bekezdése alapján eljárásjogi szempontból, analógia alapján helytállóan járt el akkor, amikor megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát. Az alperes által felhivatkozott jogesetek egyike sem volt ezért releváns.

[124] Az alperes a hivatalvesztés fegyelmi büntetés arányossága tekintetében mind az elsőfokú eljárás során, mind a fellebbezésében részletes tényelődást tett és jogi indokolást adott. Az ítéltábla etekintetben maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a perben a hivatalvesztés fegyelmi büntetést kiszabó munkáltatói intézkedés valóságát, okszerűségét az alperesnek kellett bizonyítania, beleértve azt is, hogy az általa alkalmazott fegyelmi büntetés arányos volt. Az arányosság vizsgálata során az alperesnek kellett bizonyítania a felperesi kötelezettségszegés súlyát, következményeit és a véttségének fokát is az Üjt. 84. § (4) bekezdése alapján.

[125] Az ítéltábla nem osztja az alperes azon jogi álláspontját, hogy a (ügyszám 2) számú ügy iratai – különösen az eljárást megszüntető határozat – megismerésének ne lenne jelentősége, mert annak tartalmából, az iratok által rögzített események sorából további releváns jogi következtetéseket lehetett volna levonni az elsőfokú bíróság által is megállapított felperesi kötelezettségszegés súlyára és arra, hogy milyen következményei voltak a fegyelmi határozatban is megjelölt (ügyszám 2) számú büntető ügyre. Tekintettel arra, hogy a felperesi kötelezettségszegés következményeit az arányosság tekintetében az alperesnek kellett bizonyítania, annak nem volt jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére honnan próbálta beszerezni, mivel magának az alperesnek lett volna érdeke és feladata ezen iratot becsatolni, de mind az elsőfokú eljárásban, mind fellebbezésében azon a jogi állásponton volt, hogy azt nem lehet becsatolni, mert éppen ezen ügy felperes általi jogosulatlan megismerése képezi a fegyelmi eljárás alapját, és ezért nem is indítványozta az irat beszerzését és peranyaggá tételét. Arra is hivatkozott az alperes, hogy a (ügyszám 2) számú ügy olyan adatokat tartalmaz, amelyekhez a felperes sem akkor, sem az eljárás jelen szakaszában nem jogosult hozzáférni, erre feljogosító eljárási pozíciója nincs a büntető jogszabályok alapján és a fegyelmi büntetés arányossága körében a fenti konkrét

büntetőügy tárgyának, tartalmának és az ügyben hozott érdemi döntésnek nincs és nem is lehet jelentősége. Az ítéltábla rámutat arra, hogy jelen eljárás nem büntetőeljárás és a felperest a saját munkaügyi perében, az igazolt jogi érdeke bizonyítására megillette az a jog, hogy az ügyiratot megismerje, de egyúttal a már fenn részletezettek szerint az alperes kötelezettsége volt az arányosság körében a következmények bizonyítása, melynek így – saját döntése alapján – nem tett eleget és ezért az elsőfokú bíróság ezen körülményt helytállóan értékelte az alperes terhére és a bizonyíthatatlanság hiányát a felperes javára.

[126] Az alperes álláspontja az, hogy a felperes az ügyészi hivatással, etikai normákkal ellentétes és a szakma szabályait is sértő magatartása akkor is képes az ügyészség integritását súlyosan sérteni, ha az kisebb tárgyi súlyú bűncselekmény miatt indult eljárásban valósult meg; magatartását a kötelezettségszegés súlyánál és a vétkesség fokánál kell értékelni. Ezzel összefüggésben ugyanakkor rámutat az ítéltábla, hogy a felperesi magatartás értékelése során csak azokat a körülményeket vizsgálhatja a bíróság, melyekre az alperes a fegyelmi határozatában is hivatkozott és csak olyan tényeket fogadhat el a bíróság, ami ténylegesen fennállt, megvalósult, vagy bekövetkezett és az alperes azokat eredményesen bizonyította.

[127] A fentiekből következően a perben nem volt jelentősége annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a felperes bíróság által is megállapított kötelezettségszegő magatartásának milyen jövőbeni lehetséges – személyiségi jogi, sérelemdíj, adatvédelmi – következményei lehetnek, mert ilyen következményekre a fegyelmi határozatában nem hivatkozott, illetve ilyen lehetséges következmények nem következtek be ténylegesen. Egy bizonytalan jövőbeni eseményt nem lehet a felperes terhére értékelni és helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezen hivatkozásokat nem vette figyelembe.

[128] Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes magatartása súlyosságának megítélésénél nem hagyható figyelmen kívül, hogy felperes az adat megszerzéséről, kiadásáról egyébként az ügyben eljáró ügyészséget nem tájékoztatta és ezáltal a jogszerűen eljáró ügyészség nem volt tisztában azzal, hogy a feljelentett a felperesen keresztül megbizonyosodott arról, hogy valóban folyik ellene büntetőeljárás, továbbá az ilyen felperesi magatartás alkalmas arra, hogy egy nyomozás eredményét megghiúsítsa. A nyomozás érdekeit veszélyeztette, mivel lehetőséget teremtett a feljelentettnek, hogy a birtokában lévő bizonyítási eszközöket megsemmisítse, a tanúkat befolyásolja, az esetlegesen alkalmazott leplezett eszközök eredményét ellehetetlenítse, illetve a felperes ügyészként éppen az ügyész nyomozással kapcsolatos feladatait veszélyeztette úgy, hogy cselekményének jövőbeli eredménye még számára sem volt megjósolható, az ilyen eredmény be nem következte nem rajta múlt. Az ítéltábla csak visszautal a már fentebb kifejtettekre, miszerint az alperes elmulasztotta becsatolni a (ügyszám 2) számú büntetőügy iratait, így az azzal összefüggésben tett nyilatkozatainak valóságát, bekövetkeztét nem bizonyította, így azok csak feltételezések voltak, továbbá maga a fegyelmi határozat sem tartalmazott ilyen körülményeket, így azokat ezért sem lehetett figyelembe venni.

[129] Egyetért az ítéltábla az alperesnek azzal a jogi álláspontjával, hogy az ügyészségi szolgálati viszonyban álló felperessel szemben az elvárások az átlag munkavállalóhoz képest

magasabbak és éppen ezért az általa kifejtett jogszabálysértő magatartást ennek figyelembevételével kell értékelni.

[130] Az alperes hivatkozott arra is, hogy a felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt, ezért a felperes magatartása csak a legszigorúbb fegyelmi büntetéssel volt szankcionálható. Hivatalvesztés hiányában, illetve alkalmazása jogellenességének bírói megállapításával az ügyészség eszköztelen marad a felperes esetleges jövőbeli, hasonló, magáncélú magatartásával szemben, nem bízhat abban, hogy a jövőben nem él majd vissza hivatali helyzetével, és ügyészként számos törvény és egyéb szabály megszegőjeként ugyanabban a pozícióban maradhat és tevékenységét bármikor megismételheti. Erre enged következtetni a fegyelmi tájékoztatóknak a felperes általi perbeli felhasználása is, valamint az is, hogy még a munkaügyi per tárgyalásán is azzal érvelt, hogy szerinte az irodavezető szegte meg a járási vezető utasítását.

[131] Az alperes ezen hivatkozása nem volt helytálló, mert az Üjt. 84. § (1) bekezdése az ügyéssel szemben hét fajta – fokozatosan egyre súlyosbodó – fegyelmi büntetés kiszabását teszi lehetővé a kötelezettségszegés súlyától, a következményeitől és a vétkesség fokától függően. A szabályozás lényege éppen az, hogy a három körülmény együttes értékelése alapján a munkáltatónak legyen arra lehetősége, hogy az egyébként jó munkát végző, de egyszer hibázó ügyéssel szemben ne rögtön a legerősebb szankciót alkalmazza a fegyelmi eljárás során, hanem más módon szorítsa rá a megfelelő, jogszerű munkavégzésre. Amennyiben az alperes által hivatkozottak szerint kellene eljárni, azaz minden jogszabálysértő cselekmény hivatalvesztés fegyelmi büntetést vonna maga után, akkor a fegyelmi büntetések rendszere kiüresedne, mely nyilvánvalóan nem lehetett a jogalkotó szándéka. Jelen esetben a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás miatt ráadásul nem is volt jogszabályi lehetőség az ügyészként való továbbfoglalkoztatás lehetőségére, így az ezzel kapcsolatos alperesi érvelések okafogyottak voltak.

[132] Az ítéltábla ugyanakkor egyetértett az alperesnek azzal az érvelésével, hogy a fegyelmi tájékoztatóknak a per elbírálása szempontjából nem volt jelentősége, mert minden ügy más és más, és az eset összes körülménye alapján kell megítélni az elkövetett kötelezettségszegés súlyát és következményeit. Az eljárás tárgyát a felperessel szemben hozott fegyelmi határozat és nem egyéb, más fegyelemsértések képezték, így azok kivizsgálása nem képezhette jelen eljárás tárgyát, ezért az ítéltábla mellőzi az erre vonatkozó ítéleti megállapításokat. A munkáltató diszkrecionális jogkörébe tartozik, hogy mely cselekmények elkövetése miatt indít fegyelmi eljárást és azt követően milyen fegyelmi büntetést alkalmaz azzal, hogy ezen diszkrecionális jogkörének végső korlátja az, hogy a választott fegyelmi büntetésnek arányban kell állnia az elkövetett fegyelmi vétség súlyával.

[133] Az alperes álláspontja szerint a fegyelmi vétség és a bűncselekmény mind időben, mind térben jól elkülöníthető és nem függ az egyik megállapíthatósága a másiktól. A fegyelmi eljárásban nem a hivatali visszaélés bűncselekményének megvalósulását, hanem a hivatali kötelezettségszegéssel megvalósuló fegyelmi vétséget kellett vizsgálni. Az alperes ezért

nem kérte a per felfüggesztését a büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Vitatta, hogy a bűncselekmény megállapíthatósága az arányosság tekintetében figyelembe vehető. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás elvét, amikor nem tett különbséget a közhatalmat gyakorló ügyészség és a munkáltató alperes között. Nem az alperes felelőssége, hogy a felperest nem lehet visszahelyezni az eredeti munkakörébe, és hivatkozott az Üjt. 11. § (4) bekezdés f) pontjára. A munkaügyi per felfüggesztésének elmaradását a felperes javára és az alperes terhére értékelte.

[134] Azzal egyetért az ítéltábla, hogy a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás egymástól elkülönülten is lefolytatható eljárások és a fegyelmi vétség elkövetésének megállapíthatósága jelen esetben nem függ a büntetőeljárás eredményétől. Mint ahogy maga az alperes is helytállóan megfogalmazta, a felperes jelen esetben két kötelezettségszegést követett el, egyrészt jogosulatlanul jutott hozzá adatokhoz, amikor (magánszemély 1) tekintetében az ügyek állásáról érdeklődött, másrészt az így megszerzett adatokból egyet, a (magánszemély 1)ral szemben indult legutolsó eljárás ügyszámát e-mailben elküldte a részére akkor, amikor annak megismerésére az érintett még nem volt jogosult. Ezen fegyelmi vétségeket az alperes jogszerűen állapította meg, azt az elsőfokú bíróság is elfogadta és tényszerűen a felperes sem vitatta azok elkövetését.

[135] Azonban különbséget kell tenni a fegyelmi vétség megállapíthatóságához szükséges feltételek és a fegyelmi büntetés kiszabásának feltételei között. Az előbbi az elkövetett cselekmény tényszerű, bizonyítékokon alapuló megállapítását jelenti, utóbbi az elkövetett cselekmény miatti jogkövetkezmény alkalmazását, amely esetében az Üjt. 84. § (4) bekezdése alapján figyelembe kell venni a kötelezettségszegés súlyát, következményeit és a vétkesség fokát. Ezen szempontok közül a kötelezettségszegés súlyánál van annak jelentősége, hogy a felperes által elkövetett második kötelezettségszegés bűncselekmény volt-e vagy sem. Maga az alperes fejtette ki helyesen a fellebbezésében, hogy az elkövetési magatartások elkülönülnek, a fegyelmi vétséget megalapozza az adat megszerzése (vagyis a fegyelmi vétség azzal befejezetté vált, hogy a felperes jogosultságok hiányában kért tájékoztatást az irodavezetőtől), a büntetőeljárás megindítását pedig a megszerzett adat átadása. A felperes esetében az arra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságok még nem állapították meg jogerős ítéletükben azt, hogy a felperes a hivatali visszaélés büntette miatt bűnös. Mivel az alperes a fegyelmi határozatában a fegyelmi büntetés kiszabásával összefüggésben sem a bűncselekmény elkövetésére, sem a büntetőeljárás megindítására nem hivatkozott, így a perben az alperes ezen körülményekre alappal nem is hivatkozhatott. A fegyelmi határozat a büntetőeljárásra csak annyiban hivatkozott, hogy miért nem tartotta szükségesnek a fegyelmi eljárás felfüggesztését. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy az alperes a felperessel szemben úgy hozott hivatalvesztés fegyelmi büntetést tartalmazó határozatot, hogy a felperes bűnösségét még nem állapították meg, így a kötelezettségszegés súlyának értékelése során ezért sem lehetett a felperes terhére értékelni a bűncselekmény esetleges elkövetését, mert ezáltal az ártatlanság vételeme alapelv sérült volna súlyosan.

[136] Az ítéltábla a fentiekre tekintettel nem találta alaposnak az alperes azon állítását, hogy az elsőfokú bíróság megsértette volna a tisztességes eljárás elvét, ugyanakkor nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azon álláspontját, hogy a bűncselekmény elkövetését, és annak bíróság általi megállapítását az arányosság tekintetében figyelembe kellene venni

([139] és [148] bekezdések), mert az alperes a fegyelmi határozatában nem hivatkozott bűncselekmény elkövetésére, illetve arra, hogy azt a hivatalvesztés fegyelmi büntetés kiszabása során figyelembe vette volna, így ezekre a körülményekre az alperes a perben eredményesen nem is hivatkozhatott és ezért nem is kellett azt bizonyítania, hogy a felperes vétkes kötelezettségszegése egyúttal bűncselekménynek is minősül.

[137] A hivatalvesztés arányossága tekintetében az alperes előadta még, hogy az elsőfokú eljárás során részletesen bemutatta a hivatalvesztés fegyelmi büntetést megalapozó feltételeket, amelyekkel a kötelezettségszegés súlya és a vétkesség foka tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete is maradéktalanul egyetértett, de a következmények körében eltérő volt az álláspontja. Az alperes véleménye szerint a vádemelést is megalapozó büntetőeljárás olyan súlyos következmény, amely miatt a hivatalvesztéstől nem lehetett eltekinteni. Hivatkozott arra is, hogyha az ügyészi kinevezés akadályát képezi a büntetőeljárás hatálya alatt állás, a hivatalban lévő ügyész a büntetőeljárás alapjául szolgáló, egyben fegyelmi vétséget is megvalósító cselekmény megvalósítását követően nyilvánvalóan nem viselheti az ügyészi hivatalt. Ezen érvek tekintetében csak visszautal az ítéltábla a már korábban kifejtettekre: az alperes a fegyelmi határozatában a következmények értékelése során nem hivatkozott a felperessel szemben indított büntetőeljárásra, így arra a perben már alappal nem hivatkozhatott. Ugyanakkor rámutat arra az ítéltábla, hogy az alperes egyrészt mint közhatalmat gyakorló hatóság jár el a felperessel szemben az általa indított büntetőeljárásban, másrészt a felperes munkáltatójaként – a büntetőeljárás jogerős, a felperes esetleges bűnösségét megállapító befejezéséig – csak állítja, hogy a felperes valamilyen bűncselekményt követett el, azonban annak tényleges elkövetését nem jelen eljárásban kellett bebizonyítania, és jelen eljárásban eljáró munkaügyi bíróságok nem jogosultak a felperes bűnösségét megállapítani hatáskör hiányában, ezért az alperesi munkáltató ezen állítását az ártatlanság vélelmére tekintettel sem lehetett volna elfogadni.

[138] Az alperes a fellebbezésében ugyanakkor megismételte a fegyelmi határozatában megjelölt azon indokokat, melyek alapján álláspontja szerint a felperessel szemben csak a hivatalvesztés fegyelmi büntetés volt alkalmazható. Ezek közé tartozott az, hogy a felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt. Hivatkozott az elsőfokú bíróság megállapítására, hogy a felperes cselekményét egyenes szándékkal követte el, azonban nem értékelte kellő súllyal, hogy magatartása a társadalom szempontjából kiemelkedően fontos ügyészi szervezet működésének egyik legalapvetőbb elvét sértette, az ügyészség Alaptörvényben rögzített feladatának ellátását veszélyeztette, az ügyészi hivatásrend tagja egyetlen alkalommal sem tanúsíthat hasonló magatartást. A megszerezni kívánt adathoz való hozzáférés érdekében a felperes munkatársát szándékosan megtévesztette, ezzel is rombolva a munkahelyi közösségben a hatékony, együttműködő munkavégzéséhez szükséges bizalmat. A felperes felettes ügyészi pozícióját használta fel arra, hogy különleges bűnügyi adatokat szerezzen meg. A felperes tekintetében a járási ügyészség irodai alkalmazottjában fel sem merült, hogy öncélúan kér adatot. Ez a magatartása egy hierarchikus szervezetben önmagában alkalmas arra, hogy a járási ügyészségen dolgozó irodai alkalmazottak bizalmát nemcsak a felperesben, de minden más főügyészségi ügyészben megingassa, és amely bizalmatlanság a mindennapi munkavégzésre kihathat. Az ügyészségi szolgálati viszonyban elkövetett kötelezettségszegések szigorúbb megítélést vonnak maguk után.

[139] Az ítéltábla egyetértett az alperessel, hogy a felperes fegyelmi felelősségének megállapítása és a vele szemben alkalmazott fegyelmi büntetés kiszabása során ezen körülményeket is figyelembe kellett vennie mind a munkáltatónak, mind az elsőfokon eljáró bíróságnak. Ezen alperesi állítások közül megállapítható volt, hogy a felperes a hivatali helyzetét meg nem engedett módon, magánéleti, személyes kapcsolata érdekében használta fel és hivatali tekintélyével visszaélt, a bűnügyi adatok megszerzése érdekében munkatársát szándékosan megtevesztette. Ezen tényeket és körülményeket az alperes a perben eredményesen bizonyította. Ugyanakkor az alperes – bár a bizonyítási teher rajta volt – nem bizonyította azt, hogy a felperes a magatartásával az ügyészség Alaptörvényben rögzített feladatának ellátását veszélyeztette, rombolta a munkahelyi közösségben a hatékony, együttműködő munkavégzéshez szükséges bizalmat, beleértve a többi főügyészségi ügyészt is és hogy mindez a mindennapi munkavégzésre kihatott. Az alperes különleges bűnügyi adatra hivatkozott fellebbezésében, azonban az Infotv. ilyen fogalmat nem ismer, a felperes az Infotv. 3. § 4. pontja szerinti bűnügyi személyes adatokat szerzett meg, az Infotv. 3. § 3. pontja szerinti különleges adatot nem. A fent felsoroltak bizonyításával az alperes az Üjt. 84. § (4) bekezdésében meghatározott kötelezettségszegés súlyát és a vétkesség fokát bizonyította eredményesen, melyet az elsőfokú bíróság egyébként helytálló módon állapított meg ítéletében.

[140] A kötelezettségszegés súlya tekintetében kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes ugyan nem volt jogosult a perbeli bűnügyi adatok megszerzésére, azonban azok egy részéről (magánszemély 1)től eleve tudomással bírt, így a feljelentő és a feljelentett személyéről, illetve egyes ügyek tekintetében azok állásáról is. Az alperes nem tudta azt bizonyítani a perben, hogy a felperes nem (magánszemély 1)től szerzett arról tudomást, hogy a terhelten szemben a feljelentő újabb feljelentést terjesztett elő. A felperes által az adatszerzésig nem ismert ügyszámok és ügyállások pedig önmagukban csekély súlyúak, különös tekintettel arra, hogy az adott ügyek érintettjei rendszeresen szokták egymást feljelenteni. Szintén az elkövetés súlyánál kell értékelni, hogy a megszerzett adatok közül csak egyetlen, egy büntetőügyszámot közölt a felperes (magánszemély 1)ral, aki egyébként feljelentettként tudott az eljárásról. Ugyancsak itt kell értékelni azt is, hogy az adatközlés 2021. szeptember 29. előtt pár nappal vagy aznap történt, azonban az érintett (ügyszám 2) számú büntetőeljárást 2021. október 8-án megszüntették. Az alperes ugyan nem bocsátotta a bíróság rendelkezésére az iratanyagot, de alappal feltételezhető, hogy ilyen rövid idő alatt semmiféle kihatása nem volt az ügyre a felperesi adatszolgáltatásnak. Az alperes arra is hivatkozott, hogy az irat számából az eljáró ügyészség is kiderül, de erről (magánszemély 1) szintén tudott, hiszen a felperes is ezért hívta az eljáró járási ügyészséget, mert tudta, hogy ott van az ügy. Mindezek alapján megállapítható volt, hogy a felperesi kötelezettségszegés az adatszerzés és közlések tekintetében súlytalan volt, mert az ügyszámmal (magánszemély 1) semmiféle előnyhöz nem jutott. Ennél súlyosabb volt az a felperesi magatartás, melynek során a hivatali helyzetét felhasználva, a kollégáját megtevesztve jutott az adatokhoz, azonban a beszerzett adatok előbb részletezett súlytalansága miatt önmagában ez a cselekedete még nem volt alkalmas arra, hogy a hivatalvesztés fegyelmi büntetést alkalmazza vele szemben az alperes. A vétkesség tekintetében a felperes szándékos magatartása valóban megállapítható volt, azonban ezen körülményt a kötelezettségszegések súlyával és azok következményeivel együtt kellett értékelni.

[141] A fegyelmi büntetés kiszabásánál figyelemmel kell lenni a kötelezettségszegés következményeire is, mely tekintetében az alperes eredményesen csak azt bizonyította, hogy az ügyészség tekintélyét a felperes megsértette, azonban ezen túl semmi mást nem bizonyított. Így nem bizonyította azt, hogy a felperes az ügyészség Alaptörvényben rögzített feladatának ellátását veszélyeztette, ideértve a (ügyszám 2) számú ügyet is, megrengette az ügyészi szervezet fundamentális alapértékeit, a teljes ügyészi szervezet integritását, rombolta a munkahelyi közösségben a hatékony, együttműködő munkavégzéshez szükséges bizalmat, beleértve a többi főügyészségi ügyészt is, és hogy mindez a mindennapi munkavégzésre kihatott, vagy a felperes volt (magánszemély 1) „befolyásos ügyészségi ismerőse”, és a felperes magatartása miatt (magánszemély 1) ezen kijelentését a világhálón közzé tehetette, ezzel rombolva az ügyészség tekintélyét nagy nyilvánosság előtt, illetve hogy a felperes a feljelentő személyes adatokhoz való jogát megsértette és annak személyes biztonságát is kockáztatta. Ezeket az alperesi állításokat – bizonyítottság hiányában – nem lehetett a felperes terhére értékelni.

[142] Mindezek alapján az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a hivatalvesztés fegyelmi büntetés nem állt arányban az elkövetett fegyelmi vétség súlyával, azaz az alperes által a fegyelmi határozatban megjelölt okok valósak voltak a kötelezettségszegés vonatkozásában, azonban az alkalmazott jogkövetkezmény nem volt okszerű, ezért az alperes a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát jogellenesen szüntette meg.

[143] Az alperes álláspontja szerint a visszatartott és elmaradt illetmény, valamint az átalány-kártérítés megfizetésére nem köteles, mivel a fegyelmi eljárásban alkalmazott büntetés arányos és jogszerű volt, az Üjt. 87. § (5) bekezdése kizárja a visszatartott illetmény kifizetését akkor, ha a fegyelmi eljárás hivatalvesztéssel zárul, illetve az illetmény 50%-ának visszatartása ítélt dolog, mivel azt a Debreceni Törvényszék – 2021. december 10-én kelt és 2022. január 8-án jogerős – 12.M.70.176/2021/12. számú ítéletével elbírálta.

[144] Az ítéltábla az előzőekben kifejtettek alapján azt állapította meg, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát, melyre tekintettel az Üjt. 43. § (3) és (4) bekezdései alapján az alperes köteles megtéríteni az elmaradt munkabérét és a 2-12 havi illetményének megfelelő összeget. Az alperesi állásponttal ellentétben jelen esetben az Üjt. 87. § (5) bekezdése az Üjt. 43. §-a miatt nem alkalmazható, mivel ez utóbbi szabály rendelkezik az ügyészségi szolgálati viszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeiről. Téves az az alperesi álláspont is, hogy az illetmény 50%-os visszatartása ítélt dolog lenne, mivel a Debreceni Törvényszék a 12.M.70.176/2021/12. számú ítéletében a felperest az állásából felfüggesztő határozatról és az Üjt. 87. § (3) bekezdése alapján visszatartott illetményről döntött, míg jelen eljárásban az ügyészségi szolgálati viszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeiről kellett a bíróságnak ítéletet hoznia.

[145] Az alperes álláspontja szerint a felperest nem illeti meg a 12 havi illetménynek megfelelő átalány-kártérítés, annak összege eltúlzott. Hivatkozott arra, hogy a felperes méltányos érdekei miatt nem vitatta az egészségi állapotát. Ugyanakkor a felperes kiváló teljesítménye alkalmassá teszi, hogy könnyen elhelyezkedjen. Az ítéltábla jelen részben csak visszautal az elsőfokú ítéletben írtakra, az elsőfokú bíróság a felperes személyes körülményeit – az alperes vitatásának hiányában – helyesen értékelte, a csípőprotézis műtétnek valóban nincs köze a felperes szellemi képességeihez vagy a jelen per tárgyát képező cselekmény elkövetéséhez, ilyet az elsőfokú ítélet nem is tartalmazott. Azonban a felperes egészségi állapotához köze van, mely kihat a jövőbeni álláskeresési lehetőségeire. Annyival egészíti ki az az ítéltábla ezeket az indokokat, hogy a felperes hosszú, eredményes ügyészi pályafutása és az alperes által is többször elismert felkészültsége ellenére bocsátotta el őt az alperes, mely körülmény szintén a legmagasabb mértékű kárátalány megfizetését teszi indokolttá.

[146] A perköltség tekintetében előadott alperesi érvelés annyiban helytálló, hogy a felperes valóban több kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság elutasította, azonban ezek vagylagos kereseti kérelmek voltak, melyek közül az elsőfokú bíróság az elmaradt munkabér és átalány-kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmeket találta megalapozottnak. A pertárgy tekintetében a felperes a legmagasabb pertárgyértékű kereseti követelése tekintetében lett teljes egészében pernyertes, így az elsőfokú bíróság helyállón állapította meg az alapján azt, hogy az alperes köteles a felperes perköltségét megtéríteni és ezért nem volt helye a Pp. 83. § (2) bekezdése alkalmazásának. Az ügyvédi munkadíj tekintetében az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai alapján hozta meg határozatát, mérséklésre nem látott okot, így indokolási kötelezettsége sem volt, és a megállapított perköltség mérséklését az ítéltábla sem találta indokoltnak.

[147] Az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyv kijavítása és kiegészítése iránt 30. sorszám alatti végzésében intézkedett. Az ítéltábla a kijavított és kiegészített jegyzőkönyv alapul vételével és az alperesnek ezzel összefüggésben előterjesztett eljárási jogszabálysértésekre történő hivatkozásai figyelembevételével bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, ezáltal is biztosítva a hatékony jogorvoslathoz való jogát. Az anyagi pervezetés körében rámutat az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróságnak nincs arra jogszabályi lehetősége, hogy a peres feleket újabb kereseti kérelem előterjesztésére ösztönözze, csak azt teheti meg a Pp. 137. § (1) bekezdése alapján, hogy ha a fél perfelvételi nyilatkozata – e § alkalmazásában ideértve a keresetlevélben feltüntetett nyilatkozatokat is – hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó, akkor a bíróság közre kell, hogy hasson abban, hogy a fél a perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja, illetve annak hibáit kijavítsa. Továbbá köteles a Pp. 137. § (3) bekezdése alapján hozzájárulni a jogvita kereteinek tisztázásához azzal, hogy a felek tudomására hozza, ha az általuk hivatkozott jogszabályi rendelkezést eltérően értelmezi, a rendelkezésre álló adatok alapján olyan tényt észlel, amelyet hivatalból kell figyelembe venni, vagy jogszabály szerint a kérelemhez nincs kötve, és lehetőséget kell biztosítani a feleknek nyilatkozataik megtételére. Jelen esetben ezen a jogkörön az elsőfokú bíróság túlerjeszkedett, ugyanakkor a felperes módosított kereseti kérelméről döntenie kellett.

[148] A fenti indokolásbeli kiegészítéssel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[149] A perköltség felől az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett és az alaptalanul fellebbező alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdései szerint megállapítható összegben marasztalta a felperes javára azzal, hogy a perköltség mértékét mérsékelte, mert a felperesi képviselő egy rövid, leginkább az elsőfokú ítéletet idéző fellebbezést nyújtott be, így ezen összeg állt arányban az általa kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

[150] A másodfokú eljárás során az Itv. 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 2 500 000 forint fellebbezési illeték merült fel, mely a Pp. 102. § (1) bekezdése és az Itv. 5. §-a alapján a pervesztes alperes helyett az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. február 23.

Dr. Pribula László s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró